

BOGOLJUB

**PO MARIJI
K
JEZUSU**

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V COTOVINI

LETO XXV. 1927.

ŠT. 1. JANUAR.

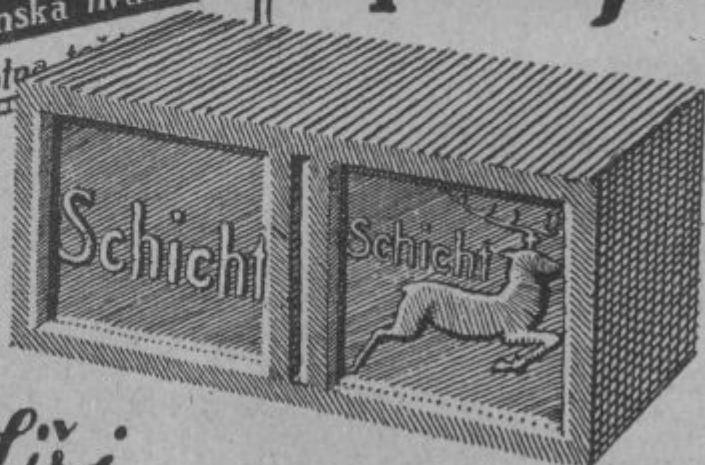

Schichtov

način
pranja

je

najboljši.

Namakaj z „ŽENSKO HVALO“,
izpiraj s **SCHICHTOVIM MILOM.**

Koledar Apostolstva molitve za februar 1927.

Glavni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Življenje mladeničev po zgledu sv. Alojzija
Mesečni zaščitnik: sv. Matija (24.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	lavant. šk.
1 Torek	Ignacij š.	Vredno prejemanje sv. zakramentov	Ljublj. Franč.	Celje šol. ss.
2 Sreda	Svečnica	Poganski misijoni in misijonarji	Vrabče	Petrovče
3 Četrtek	Blaž š. m.	Izpolnjevanje stanov. dolžnosti	Trboje	} Želec
4 Petek	Veronika d.	Neko važno delo v čast presv. Srcu	Begunje p. L.	
5 Sobota	Agata d. m.	Zmaga sv. Cerkve nad sovražniki	Koroš. Bela	Ootovlje
6 Nedelja	5. p. r. Tit š.	Češčenje Srca Jezus, med Slovenci	Sela p. Šum	} Teharje
7 Poned.	Romuald š.		Sv. oče in njegovi nameni	
8 Torek	Janez Mata s.	Slovenski redovniki in redovnice	Holedražica	} Oriže
9 Sreda	Ciril Al. Apolon.	Domači misijoni. Duhovne vaje	Mirna	
10 Četrtek	Sholastika d.	Verska vzgoja in verska šola	Ljublj. Licht.	} Sv. Peter Ld.
11 Petek	Lurška M. B.	Marijine družbe. Tretji red	Trstenik	
12 Sobota	7 ustan. servitov	Katoliška društva in organizacije	Žabnica	Polzela
13 Nedelja	1. prp. Katar. R.	Važne zadeve naših škofov	Holič	} Polzela
14 Poned.	Valentin m.		Duhovski poklici. Duhovniki	
15 Torek	Favstin, Jovita	Poverjeniki nabožnih listov	Bela cerkev	} Kozje
16 Sreda	Julijana d. m.	Mir sv. Cerkve v Mehiki	Zallog	
17 Četrtek	Donat in tov.	Odločna katoliška zavesi	Zavratac	} Sv. Peter Sv. g.
18 Petek	Simeon in tov.	Izbira stanu po volji božji	Sp. Idrija	
19 Sobota	Julijan m.	Bogovdanost v troljenju	Duplje	Podsreda
20 Nedelja	2 prp. Eleverij	Pospešitev Slomškovega procesa	Leše	} Podčetrtek
21 Poned.	Maksimiljan š.		Vzhodno cerkveno vprašanje	
22 Torek	Stol sv. Petra	Ponižanje prostošdarjev	Št. Vid p. B.	} Sv. Vid n. P.
23 Sreda	Pe'er Damj.	Zadoščanje presv. Srcu Jez.	Kolovrat	
24 Čertek	Melija ap.	Treznot med Slovenci	Vavta vas	} Sv. Mer. p. P.
25 Petek	Valburga d.	Ljubezen do sv. čislosti pri mladini	Travno, Kres	
26 Sobota	Marjeta Kort. s.	Zakonski poklici. Duh molitve	Slap	Olimje Dobje
27 Nedelja	5. pp. Gab. ŽMB.	Mir in ljubezen v družinah, Apostolstvo molitve. Ta mesec umrli	Rezdrto	} Pilštanj
28 Poned.	Roman op.		Preloka	

Vsak dan še vse važne, nujne zadeve

VSEBINA:

Cerkveni razgled:

Razprave:

- Dr. Fr. Jerè: Moja skrivnost ostane meni.
Dr. Fr. Jaklič: Kri mučencev. (Konec.)
J. Filipič: Veselje v Marijini družbi.
V. Z.: Apostolova oporoka.
Jos. Volc: Kjer jeza vlada — vse propada.
J. Kalan: Kako to doseči.
* * * Papež o Mehiki.
* * * Ne čitatil
Dr. G. Rožman: † Šumanov Pavle.

- Po svetu. Razno. Dobre knjige.
Po domovini. Odpustki. Prošnje.
Dopisi. Govornica. Zahvale.

OPOZORILO.

Za spremembo prinese naš list včasih tudi posnetek fotografične slike te ali one kongregacije. Skušali bomo po možnosti ustreči tudi v bodoče, vendar bolj v slučajih kakšne izredne slovesnosti ali jubileja, da se takih objav preveč ne nakupi. Fotografija pa mora biti vselej prav jasna in dobra, ker drugače se odtis v bakrotisku ne da dobro izvršiti.

DAROVI.

Za krube sv. Antona, Kengizer Frančiška (Ljutomer) 10 Din. (Po obljudi za dobljeno zdravje po priporočitvi † škofa Slomška.) — Frančiška Vrabič, Milwaukee (S. Amer.) 1 dolar (55-50 Din). — Šlibar Jožef, Kamnagorica, 100 Din. — Jožef Rakun, Gršovlje (Rečica o. S.) 200 Din. — Mina Jan, Amerika, Minn., 1 dolar.

Za odkup in krst zamorčka: Fot. Barbič, Sv. Križ pri Kostanjevici, 100 Din.

Družbeni glasnik:

- Pet in dvajset let.
Na Marijinem trgu.
Proslava sv. Alojzija in Stanislava v Rimu.

Slike:

- Devica prečista.
Proslava 200 letnice svetništva sv. Alojzija v Rimu. (Dve sliki.)
Sv. Gabriel od žalostne Matere božje.
† Šumanov Pavle.
Dekl. Mar. družba v škalah.
Organizacija ministrantov.
Kraljica misijonov.

PROŠNJE.

T. Str. se priporoča presv. Srcu Jezusovemu, brezmadežni Mariji, sv. Tereziki za milost dobre spovedi in za dušni mir. — R. G. iz Trsta se priporoča molitvi v dosego svojih zadev. — Neimenovan iz Trbovelj se priporoča presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za odpusčenje grehov in usmiljenje ter za pomoč, da bi mogel svoj dober namen izvršiti. — S. K. R. priporoča presv. Srcu Jezusovemu, brezmadežni Devici, sv. Jožefu, sv. Antonu P. in sv. Tereziki spreobrnjenje moza in družinski mir. — Brezposelna se priporoča najsv. Srcu Jezusovemu, Materi božji in sv. Tereziki, da bi kmalu dobila službo. Prosi tudi, naj se je spominjajo v molitvi dobra srca za ta namen. — Priporoča se presv. Srcu Jezusovemu, sv. Jožefu in sv. Tereziki za telesno zdravje V. L., R. Sl. — J. M. se priporoča v molitev pobožnim vernikom za dušno in telesno zdravje ter za druge svoje zadeve, obljublja jim znesek kot pristojbino za mašno zvezo v misijonišču pri D. Hkrati izroča iste svoje zadeve božjemu Srcu Jez., Lurški M. b., sv. Jožefu, sv. Tereziki, sv. Antonu P., in škofu Slomšku. (Za beatifikacijo 10 D.) — H. L. se priporoča presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomocnici na Rakovniku za dosego svojih namenov; Brezmadežni pa priporoča bogoljubno življenje svojih otrok. — Priporoča se pobožni molitvi duhovnik za milost potrpežljivosti in vdanosti.

ZAHVALE.

Mar. družbenka iz Bohinja se zahvaljuje presvetemu Srcu Jezusovemu, Materi božji in sv. Tereziki za izboljšanje zdravja. Obenem se priporoča v molitev. — Rezika Močnik (Idrija) se iskreno zahvaljuje Materi božji, sv. Tereziki, škofu Antonu M. Slomšku in sv. Volbenku za veliko milost prejetega zdravja v dolgi in težki bolezni. — K. D. se zahvaljuje Brezmadežni za ozdravljenje težko bolne sestre. (Z. obojuba.) — Viktor Eržen, poduradnik, je prosil v hudi bolezni pomoči pri Bogu, prosil je za posredovanje Brezmadežni in škofa Slomška. Težka operacija se je posrečila, da zopet redno izvršuje svojo službo, za kar izreka javno zahvalo. — Mar. družbenka M. B., Sv. Andraž pri Velenju, se zahvaljuje presvetemu Srcu Jezusovemu in petrovske Mat. božji za ozdravljenje ljubljene mame. — Z zahvalo za dobljeno milost darujem 10 Din za afriške misijone. Fr. Z. v Kranju. — Neimenovana se zahvaljuje za večkratno pomoč v raznih stiskah presv. Srcu Jez. in Mar., brezmad. Spočetju, sv. Mihaelu, sv. Jožefu, sv. Francišku, sv. Alojziju, sv. Tereziki in drugim svetnikom. — R. G. iz Trsta se zahvaljuje presv. Srcu Jez. in Mar., sv. Tereziki, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Alojziju za uslišano prošnjo; hkrati se priporoča še nadalje, da bi bil uslišan v važni zadevi. — Neimenovana oseba se najlepše zahvaljuje sv. Tereziki za ozdravljenje.

KIPE PODOBE, OKVIRJE

ter sploh vsa v rezbarsko in modelirsko stroko spadajoča dela izvrši natančno po naročilu in po najnižji ceni kipar in pozlatar

ALBIN SLIVAR

LJUBLJANA, TRNOVSKA ULICA ŠT. 23

Berite najprvo

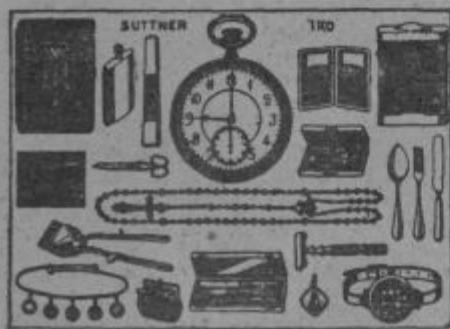
predno kupite, ilustrovani katalog trdke

H. SUTTNER

(lastnik HENRI MAIRE)

LJUBLJANA, Mesni trg 23 a

Katalog vam svetuje resnično dobre ure znamke „IKO“, vsakovrstno zlatino in srebrnino ter nebroj porabnih predmetov, primernih za prilozostna darila.

PRODAJALNA K. T. D.

(H. Ničman)

Ljubljana, Kopitarjeva ulica št. 2

priporoča iz svoje lastne zaloge prepotrebno knjigo „Spoved malih grehov“, priredil dr. Fr. Jeré, dalje prekrasne govore ljubljanskega stolnega pridigarja kanonika dr. M. Opeke, dalje Sardoakove „Dekliške pesmi“ kakor tudi največjo izbero raznovrstnih molitvenikov od priproste do najfinejše izvršitve. Velika zaloga podob, podobice, rožnih vencev, svetinje itd.

Da sem kot rožica lillja,
da vedno se smejem vesela,
to je zasluga najboljšega,
slovečega mila —

„Gazela“

BOGOLJUB

„Bogoljubu“ ob srebrnem jubileju.

V Ljubljani, dne 26. novembra 1926.

Kdo bi ne bil vesel dogodka, da prelepi in po vsebini bogati »Bogoljub« nastopa svojo pelindvajsetletnico.

Priznati moramo, da je »Bogoljub« vedno po svojih močeh koristno deloval in se trudil za pravo krščansko omiko. Posvečen Materi božji je ostal zvest prelepemu in popolnoma resničnemu geslu: »Po Mariji k Jezusu«. Nič ne dvomim, da je tekom let zares mnogo vernikov, posebno mnogo deklet, po Mariji pripeljal k Jezusu, namreč k pravemu krščanskemu življenju po naukih Jezusovih.

Vedno goreč se je zadnja leta močno dvignil po obliki in po vsebini. Oblika je okusna, vsebina pa mnogo-vrstna, zanimiva, poučna. Koledar »Apostolsva molitve« nam pove kraje celodnevnega češčenja in priporoča razne prekorisne namene; obilni članki nas

poučujejo v raznih stvareh pravega krščanskega življenja in napredovanja; cerkveni razgled po svetu in po domovini nam prinaša črtice o gibanju katoliškem; zanimivi so dopisi iz raznih krajev o koristnih prireditvah; ima raznoterosti, govorilnico, zahvale in celo odpuške našteva, ki si jih moremo tekom meseca dobiti. In kaj naj rečem o številnih lepih, spodbudnih slikah? — Kako bogat je »Bogoljub«, in kako pripraven za pravo oliko srca!

Za petindvajsetletnico želim listu mnogo gorečih sodelavcev in prav mnogo naročnikov, ki naj bi tečno »Bogoljubovo« hrano slastno uživali in po njej okrepljeni s pomočjo Matere božje zmagali vse ovire na potu h Kristu v večno življenje.

Pozdrav in blagoslov! Z Bogom!

† Anton Bonaventura.

Po tridesetih letih.

Najprej se ozrimo nazaj v prošlost.

Leta 1896., dne 24. decembra, je izšel prvič novi list v Ljubljani, ki je imel na čelu zapisano: **Venec cerkvenih bratovščin**. Spominjam se še dobro, kako so zlasti mladi duhovniki v ljubljanski škofiji koprneli po takem listu. Ni čuda. Zahotelo se jim je lista, ki naj bi podpiral njih društveno in organizatorično delo širom domovine. Zlasti pa naj bi negoval cerkvene bratovščine, da bi se laglje širile, lepše napredovale in zlasti na zunaj kazale življenje po cerkvenih predpisih posebno med mladino. Takoj v prvem listu piše urednik dr. Frančišek Ušeničnik o namenu novega lista: »Naša sveta Cerkev je — pravi — kakor večno mlado drevo, ki zeleni poleti in pozimi in poganja mladike ob vsakem času in cvetě pomladi in je-

seni, in na katerem zori zlati sad celo leto. Vsaka bratovščina, recimo vsaka cerkvena pobožnost, je nov cvet na tem drevesu. To vedno lepo, nebeško cvetje, ki ni nič drugega, kakor živa in resnična podoba ali dejanski izraz verskih resnic, bode zbiral **Venec** in vam kazal njega lepoto in sad, ki ga rodi.«

Izhajal je »Venec« šest let in je dramil, oživljal, urejeval stare in nove bratovščine po naših škofijah in lepo povzdignil versko življenje in katoliško zavest po slovenski domovini.

A mnogim se je zdelo, da bi bilo potrebno dati katoliškemu časopisu večjega razmaha in širše podlage. Vsem dobromislečim katolikom naj bi bil namenjen časopis, ki je za »Vencem« začel izhajati. Hotel je svojim rojakom kazati, kako se katoliška Cerkev razvija v do-

mačih in tujih deželah, kako se bori za katoliška načela in širi po misijonskih deželah. To je bil naš »Bogoljub«, ki pravkar nastopa svojo pešindvajsetletnico. Listal sem nekoliko po posameznih številkah in spoznal, da je tekem let razgrnil pred svojimi čitatelji lepo vrsto pomenljivih člankov in raznih novic brez števila. Vse to je moralo vplivati na beroče občinstvo. Pisal je o svetovnih slavnostih, zlasti v Rimu in v Lurdu pa v Parais le Monialu. O napredku krščanskega življenja širom sveta o razvoju cerkvenih bratovščin in drugih verskih društev. Slikal je s peresom in kazal v podobah razne svetnike, ki so zgledi za mladino in odrasle ljudi. Iz skušnje vem, da je ta list, zlasti na mladino zadnjih pešindvajset let čudovito vplival, ji vzbudil zanimanje za cerkveno življenje in z mičnimi zgledi vabil mlade in odrasle, naj nasledujejo svetnike in druge vernike, ki so s svojim bogoljubnim življenjem in smrtjo dajali lep zgled krščanskega življenja mladim in odraslim. Mimogredé bi tudi rad omenil, da se je v zadnjih tridesetih letih prav po naših cerkvenih listih tudi splošna omika v slovenskih družinah nemalo poglobila, da naša mladina ne hrepeni toliko po hrupnih veselicah, kakor po dobrih listih, po katerih si razbistruje um in plemeniti srce. To je dokaj razveseljivo in potrebno, da se omeni ob tridesetletnici naših cerkvenih listov.

Kaj pa poslej?

Preljubi Slovenci! V sveto dolžnost si štejem, da Vam vsem, odraslim in mladim, prav posebno priporočim naš cerkveni list »Bogoljub«. Sami vidite in čujete, kako si naši verski nasprotniki prizadevajo, da bi svoje umazane liste spravili v zadnjo hribovsko vas, v zadnjo viničarijo v Slovenskih goricah. Vi pa se ne dajte ujeti na njih hlinjene besede! S priliznjem jezikom ponujajo svoje Cerkvi sovražne liste samo zato, da bi Vam polagoma ljubezen do Cerkve in krščanskega življenja ogrdili in Vas v posvelni vrlinec razkošnega in gizdavega hlepenja zavedli. Predragi! Nobenega brezverskega, Cerkvi sovražnega lista v Vaše hiše, v Vaše družine!

To je eno. Drugo pa je to, da ne smemo opešati v ljubezni do svoje Cerkve. Ako ste doslej radi čitali o bojih in zmagah katoličanov po širnem svetu, Vas bo gotovo zanimalo čitati take novice tudi v bodoče. In naš »Bogoljub«

bo v vsakem listu kaj novega povedal ter nam kazal, kako srečno je biti katoliški kristjan, kako žalostno pa sovražnik Cerkve. Njegove članke pa bodo spremljale razne slike, ki bodo nagibale naša srca k bogoljubnemu življenju.

Boj je človeško življenje. Tudi katoliška Cerkev se na zemlji imenuje »vojskujoča« Cerkev. Mi vsi smo člani te vojskujoče Cerkve in se moramo boriti za sveto vero, za krščansko čednost in za srečno smrt. Če vprašaš svojo vest, Ti bo natančno povedala, kdaj si vojščak Kristusov in kdaj si pristaš hudobnega duha. Vprašaj se: ali sem vojščak Kristusov, kadar berem, naročujem dobre časnike? — Da. Kadar pa se zanimaš za slabe, brezverske časnike, takrat si pristaš hudobnega duha, kateremu pomagaš sejati ljuljko med pšenico.

Dosti. Vi veste, dragi moji, kam merim. Vabim vas, da se naročite ob novem letu na dobre časnike in da se varujete slabih, brezverskih, Cerkvi sovražnih listov. To je danes bolj potrebno, kot kdaj poprej. Škof dr. Waitz je pred par leti za svoje tirolske rojake zapisal te-le pomenljive besede: »Kdor se ne ogreva za katoliško časopisje, ta ne umeva ne edinstnosti, ne potreb svete Cerkve. Razširjati, brati in pisati katoliške časopise se pravi toliko kot sodelovati v dušnem pastirstvu in pomagati, da bodo dosegli ljudje večno srečo.«

Toda kaj bi še iskali krepkih navodil po drugod, ko jih lahko črpamo iz domačega slovstva. Naj Vam le ponovim besedo služabnika božjega Antona Martina, ki je mladini svojega časa tako-le drobil: Čedne bukve so mladih ljudi najzvestejše znanke, lepe pesmi pa najboljše dobrotoljke.

Naj dodenem iz Slomškove zakladnice še eno misel: Branje in pisanje je le lupina; jedro pa krščanska omika in žlahtno srce.

Kaj ne, od Slomška pa do Karlina vedno isla pesem, katera naj doni po Slovenskih goricah in po vsej lavantinski škofiji ob in po novem letu! Lavantinskim vernikom moj nadpastirski pozdrav!

Maribor, dne 26. novembra 1926.

† Andrej Karlin,
knezoškof lavantinski.

Sveta noč.

Jože Pogačnik.

Bo zvonil večer božični,
dome bomo žegnovali,
Mater bomo pozdravljali:
»Zdrava, ki greš v Betlehem!«

Poleg kruha poprtnjaka
novo bomo luč prižgali,
z Materjo bomo čakali:
Jezus pride v Betlehem.

Bomo v praznični obleki
v kot zamizni hlevček dali,
rdečo lučko spred prižgali:
sveti, luč, nam v Betlehem!

Okrog mize bomo sedli,
s pesmijo se radovali,
svetonočne zgodbe brali:
angeli vro v Betlehem.

Angelski zvonovi v okno
bodo glorijsko poslali,
v cerkev bomo hitro vstali:
hej, pastirji, v Betlehem!

Hram Gospodov ves v svetlobi,
sveče vse so v njem prižgali,
orgle, zvonci — v božji hvali:
Luč je vzšla nad Betlehem.

Sveta maša. »Mati naša!
zibke nima Jezus mali.«
— Vsi smo v srcih mu postlali:
duša, bodi Betlehem!

Moja betlehemska noč . . .

Kr. Cuderman.

Odlomek iz dnevnika 13. junija 1926.

Prehitro je pal sinoči mrak na zemljo. Prenaglo minevajo dragoceni dnevi, ki jih preživljam v Sveti deželi.

Dolga je bila včerajšnja pot: od Siona do Mrtvega morja in nazaj preko Jordana, Jerihe in Kvarantane (kraj Jezusovega posta). V Jeruzalemu so že gorele cestne svetiljke, ko smo privozili iz Betanije. Po kratkem odmoru v avstrijskem hospicu, kjer smo za čas našega bivanja nastanjeni, zopet zasédemo avtomobile in hitimo na sladki cilj — v Betlehem, v ljubko mestece božjega Deteta.

O Betlehem, v tvojem imenu je skrita najlepša otroška vera in blaženost. Nešteti nedolžnim si vsebina najpobožnejših mladostnih dni. Tvoje livade, doline in holme preveva otroška poezija, ti si izvohljeni košček zemlje, ki si deležen vesoljne otroške ljubezni. Kot otrok sem vedno trdil, da ni lepšega imena na svetu nego Betlehem. — Ni čuda, da mi je srce drhtelo od sladkega vznemirjenja, ko smo hiteli v noč zaželjenemu cilju nasproti.

Pot od Jeruzalema do Betlehema je dolga komaj devet kilometrov. Vozili smo dobro četrtno ure. Okolice ponoči ni-

sem razločil, pozorno pa sem zrl v daljavo — naenkrat je pred nami večerni Betlehem. Ves v lučkah kot na jaslicah mojega prijatelja. Pred samostanom izstopimo in se čudimo premnogim zastavam in nenavadni razsvetljavi, ki žari iz večine betlehemske strehe. S terase župnišča pa udarja vesela godba poskočne melodije. — Takega si Betlehema nisem predstavljal. Prijazni pater nam pove, da je vse to v čast sv. Antonu P., ki ga danes praznujemo.

Po kratki večerji sva se podala z msgr. F. na teraso. Tu je bil zbran ves mladi Betlehem. Živahni dečki, rojaki nekdanjih betlehemske pastircev, so se lovili, smejali, kričali. Starejši pa so zbrani okrog patra dirigenta neutrudno igrali najrazličnejše komade.

Midva sva se umaknila v temno ozadje in sva opazovala to mlado življenje. Skoro zavidal sem srečnim mladcem, da jim leta brezskrbno teko v ljubem Betlehemu. A nespametna je moja zavist, saj mlada leta so lepa povsod, naj si bo tudi v ciganskih šatorih. — S prelatom F. sva preresetavala vzgojeslovna vprašanja. A

nič nisem bil razpoložen za pogovor. Pogled mi je uhajal na tihe zvezde, ki so gorele nad betlehemskimi livadami. Ko bi mogel, bi zbral te dečke okrog sebe in bi zapeli v toplo noč:

Glej zvezdice božje migljajo lepo,
odprto široko je sveto nebo...

Šele ob pozni enajsti uri je polagoma utihnilo življenje na terasi. Ostal sem zunaj do polnoči. Nekaj minut pred polnočno uro sem se podal v votlino Gospodovega rojstva, da tam opravim sv. daritev. Kar sem čutil tiste srečne trenutke, nisem zmožen opisati. Solze so silile v oči in komaj sem razbral črke iz mašne knjige. Z nevdržljivo silo so vzkipela vsa zadržana čuvstva zadnjih dni. Drhtel mi je glas in z največjim naporom sem sledil božičnemu besedilu iz knjige. O kako je žarela ta votlina pred 19. stoletji, ko je stopil na ta tla Sin božji in ga je prečista Deva objela in povila ter položila v jasli. Gloria in excelsis Deo! Živa je tu vsaka besedica angelske pesmi.

Skalna votlina je 12 metrov dolga, štiri metre široka in tri metre visoka. V njej sta dva oltarja. Pod prvim žari sredi marmornate plošče velika srebrna zvezda z napisom: Hic de Virgine Maria Jesus Christus natus est. — Tu je bil rojen od Device Marije Jezus Kristus! (Glej sliko.) O svet je ta kraj! Tu sem čutil, kako opravičljiva in lepa je navada izlama, ki na svetih krajih sezuje obuvalo. Gledal sem v žarke te zvezde, ki sijajo v vse smeri in se širijo do kraja zemlje. Ni ga prostorčka na zemlji, kamor ne bi že prisijali. Ni je primere v svetovni zgodovini, da bi iz tako skritega kotička izšel tako silni, svet preobrazujoči vpliv, kot je izšel iz te revne, neznatne votline. Pred mojim duhom romajo vsi milijoni, ki so v dveh tisočletjih v globoki ganjenosti klečali in molili na tem svetem kraju. Svetniki in duševni velikani, vladarji zemskih kraljestev, med njimi pa tudi nešteti siromašni in nepoznani, ki so si z največjimi žrtvami odkupili srečo, da so se smeli muditi na svetih tleh in pritiskati nanje vroče poljube.

Razumljivo je, da je pobožno-mišljene tekom stoletij odelo, podobno kakor Božji grob, tudi votlino rojstva z mnogimi dragocenostmi. Noč in dan gori tu 32 lepih svetiljk. Tlak in stene so obložene z mar-

morjem in preprežene z brokatom. Ljubezan je to storila. Toda, kaj bi dal zato, da bi se človeške roke nič ne dotaknile prvotnega božjega dela! Da bi namesto gladkega marmorja in težkih svilenih zastorov smel gledati prazne, gole skale, ki so zrle prve zemske dni božjega Otroka, čule Njegov jok in molitev pastircev in pozdrave Modrih iz Jutrovega. Kako škoda, da so prenesli prvotne jaslice od tod in jih nadomestili z marmorjem v nizki, bližnji kapelici.

Že več let mi je bilo znano, da je v cerkvi Božjega groba vojaška straža. Nisem pa vedel, da tudi v votlini Gospodovega rojstva stoji vojak z nabito puško in nasajenim bajonetom, da prepreči boje med krščanskimi skupinami. Grki so tu že večkrat navalili na latince in kri je tekla. Zato je straža potrebna. Vojak s puško ob jaslicah! Ta žalostna slika pretrese verno srce. Tako je na rojstnem kraju Onega, ki nam je zapustil dragoceno oporoko: »Novo zapoved vam dam: Ljubite se med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, se tudi vi med seboj ljubite. Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen med seboj.« (Jan 13, 34.) O zares, brez dna je človeška slabost!

Nad votlino se dviga krasna Konstantinova bazilika. Najstarejša je vseh ohranjenih krščanskih cerkva in je iz umetnostno-zgodovinskega stališča neizmerne vrednosti.

Ob solnčnem vzhodu sem se še enkrat podal na teraso, da sem užival prekrasen razgled. Zrak je tako čist, da se tudi najoddaljenejši kraji z vso razločnostjo in ostrino obrisov razgrinjajo pred menoj. Gledam doli na ljubko planjavo — Pastirsko polje. Nad njim je prvo sveto noč odmevala čudovita angelska pesem: Slava Bogu na višavah! — Za poljem se sveže zelenje rodovitne okolice izgublja v rjavo Judovo puščavo. Stoteri grički, prepadi, doline tvorijo skoro celo zapadno obrežje Mrtvega morja. Onstran Mrtvega morja raste v vijoletnih daljah moabitsko gorovje z visokim vrhom gore Nebo. Vsa slika je potopljena v veličastvo barv, ki jih orijentalško solnce tako razkošno siplje. Po teh gorskih črtah je počivalo Zveličarjevo oko, po teh potih je hodila Njegova noga, ob teh studencih so pila Njegova usta. Ta misel bo storila moje dneve v Palestini nepozabne.

Spomini starega urednika

ob Bogoljubovi 25 letnici.

Janez Kalan.

Pišete mi, da ima »Bogoljub« obhajati svojo 25letnico in da naj za to priliko nekaj temu primernega in koristnega povem, povrhu naj pa pošljem še svojo fotografijo, da me boste v »Bogoljubu« »namalali«. — Fotografije Vam ne morem poslati, ker je resnično nimam; pa bi me bilo tudi sram svetu se kazati, češ; pogledajte me, tak-le sem! Napišem Vam pa že nekaj, če bom le znal za tako slovesno priliko prav povedati. Povedal bom, kakor pač znam, saj tudi tiček poje tako in ne drugače, kakor mu je Bog dal.

Prav je, da se ozremo časih nazaj in se s hvaležnostjo spominjamo dela svojih prednikov. Pogledjmo nazaj, so nam časih rekli, da pridemo naprej! Kje naj začnem? Mislil sem, da bi cenj. naročnikom opisal podrobneje vso zgodovinsko pot »Bogoljubovo«, pa sem opustil, ker je bolje, če se prostor porabi za koristnejše sestavke. Naj se torej omejim na uredniško delo in na vzvišene cilje, ki sem jih imel pred očmi.

Kar se tiče urejevanja, je imel »Bogoljub« za mojega uredništva to napako, da sem sam preveč pisal. Zdaj pri uredništvu bolj modro gospodarite. Za vsak predmet dobite drugega delavca. S tem je list bolj raznovrsten in zanimiv. Vsak naj nese po eno poleno, a ne eden cele butare polen! — Jaz sem pa hotel skoro vse sam nositi, oziroma povedati. Ne zamerite, — tega je bila kriva spet tista moja »žilica«! Imel sem zmirom dosti povedati, in gnalo me je, da sem povedal. Nekaterim se je zdelo, da se isto preveč ponavlja. A mislim, da ne tako preveč; saj je bilo vedno kaj novega. Pa če bi se tudi bilo! Jaz nisem pisal zato, da bi samo pisal, ampak da bi kaj dosegel. To pa ve vsak duhovnik, da če hoče enkrat kaj doseči, mora najmanj desetkrat povedati. Sicer so pa priznavali, da je bil »Bogoljub« praktičen; da ni mahal po zraku, ampak da je udaril tam, kjer je bilo kaj zadeti.

Z urejevanjem »Bogoljuba« roko v roki je šlo vodstvo Marijinih družb. Saj je bil »Bogoljub«, četudi ni nosil tega imena, predvsem glasilo Marijinih družb, in je imel v teh svojo glavno oporo. Družbe so mu dale največ naročnikov. Seveda ko bi bile vse družbe, kakor bi imele biti, bi moral imeti še več

naročnikov. Včasih sem bil tudi oster in hud. To je bilo posebno zadnja leta, ko sem želel družbe dvigniti k novemu boljšemu življenju; pa ni šlo, kakor sem želel. In ker ni šlo izlepa, sem pritiskal in priganjal, da bi šlo — po tistem nauku svetega Pavla, ki ga je dal Timoteju: »Oznajnij besedo, ne jenjaj, bodiši priložno ali nepriložno; prepričaj, prôsi, svari z vsem potrpljenjem in ukom.« (II. Tim. 4, 2.) Takim ljudem, ki dregajo in dregajo, pravijo nekateri sitnež, drugi pa idealist. Idealist je človek, ki hoče vse imeti najboljše in najlepše, in če tega ne doseže, je nezadovoljen in nesrečen.

Nisem bil pa nezadovoljen samo z Marijinimi družbami, ampak tudi sam s seboj. Kolikokrat zdihujem nad svojo betežnostjo, kakor je zdihoval celo veliki sv. Pavel: »Jaz nesrečnež, kdo me bo rešil telesa te smrti?!« ali kakor je zdihoval sv. Hieronim: »Parce mihi, Domine, quia Dalmata sum! — Zanesi mi, Gospod, ker sem Dalmatinec (to je vroče krvi)!« — Ko sem oddajal vodstvo Marijinih družb iz svojih rok, me je obšla velika žalost, češ, zakaj nisem za Marijine družbe več storil! Zakaj sem se preveč z drugim pečal, nisem pa posvetil vseh skrbi in vse moči Marijinim družbam! Zdaj bi šele vedel, kako delati!... Moji prijatelji v Ljubljani dobro vedo, kako sem bil žalosten, ker sem jim to potožil. Tolažili so me, češ, da je bilo že dobro. Nekateri so se pa celo malo muzali in smejali, kakor bi hoteli reči: »Saj si bil vendar dosti siten in nadležen, prej preveč kakor premalo!« Jaz sem pa videl samo tisto, kar bi bil še moral storiti, ne tega, kar sem storil. Nekoliko potolažil me je šele eden, ki mi je rekel: »Če si druge reči delal, saj so bile tiste tudi potrebne!« — Dobri ljudje, odpustite mi, ker sem Vam bil preveč nadležen! Bog pa mi bodi milostljiv in popravi za menoj moje pogrêške in napake! »Bogoljubu« želimo vsi še dolgo, dolgo življenje, saj je ta list čedalje bolj potreben. Ni treba naštevati, kako se širi in množi brezverno časopisje in z njim hudobija po Sloveniji! Ne samo vsak mesec, ampak vsak dan in povrhu še vsak teden gre proticerkveno časopisje v visokih tisočih po celi Sloveniji. Neprestano seje strupeno seme mržnje do Cerkve in do

Boga v srca rojakov. Strašno se širi ta strup po celi domovini! Z vso silo delajo peklenske moči, da bi izruvale vero iz naroda. Najbolj žalostno je pa to, da je tudi v Sloveniji čedalje več takih ljudi, ki si ne dajo dopovedati, da greše, če bero ali celo naročajo liberalne časopise. — Dva velika notranja sovražnika ima slovenski narod: alkoholizem in liberalizem. Jaz sem se dolgo vrsto let boril zoper alkoholizem (pijančevanje); žalibog, da ste me pri tem premalo podpirali! A vendar ne vem, če ni liberalizem ljudstvu še nevarnejši kakor alkoholizem. Če ne nevarnejši, pa vsaj hudobnejši! Z alkoholizmom grešijo ljudje bolj iz slabosti, liberalizem dela iz hudobije. Alkoholizem je greh na telesu, liberalizem je greh na duhu, kar je hujše. Z alkoholizmom se ruši morala (krščansko življenje), z liberalizmom pa vera in morala.

Dva tabora si stojita nasproti: Naročniki dobrih listov, ki vidijo v sv. Cerkvi svojo največjo dobrotnico, in naročniki liberalnih časnikov, ki pobijajo Cerkev kot sovražnico, ali pa vsaj podpirajo tiste, ki jo pobijajo. Število naše je še vedno večje kakor onih. Ali je pa tudi naša gorečnost in odločnost večja?! Ali ne vidite, s kako silo in strastjo delajo oni za svoje hudobne namene?! Oh, zakaj so otroci sveta modrejši v svojem rodu kakor otroci luči?!

Prijatelji, če ne bomo napeli vseh sil, vsi skupaj in vsak posebej, da odbijamo ta strašen naval na Cerkev, bodo sovražniki božji vedno bolj napredovali, mi pa se umikali in nazadovali. Zato ni dosti, da ima »Bogoljub« 30.000 in še več naročnikov in bravcev. O da bi teh 30.000 »Bogoljuba« ne samo bralo, ampak tudi izpolnjevalo, kar priporoča! Da bi se tudi zavedalo svojega poklica in dolžnosti: širiti in utrjevati z vsemi močmi kraljestvo božje, kakor v svojih srcih, tako tudi zunaj v svetu, v celem narodu! Strastno delovanje in ruvanje nasprotnikov Cerkve nas mora podžigati k največji gorečnosti in odpornosti!

Pomnite dobro, kar sem zapisal v zadnji številki »Bogoljuba«: kolikor bolj satanski so oni, toliko bolj angelski moramo biti mi! 30.000 naročnikov mora biti ne samo 30.000 bravcev, ampak tudi 30.000 izpolnjevalcev, 30.000 pravih bogoljubov, 30.000 gorečnikov, 30.000 borcev božjih, 30.000 Kristusovih vojščakov!

Zato želim »Bogoljuba« ob 25letnici ne le stoletnega življenja in vedno več naročnikov, ampak zlasti mnogo polnokrvnih, svetega življenja in svetega ognja polnih živih bogoljubov!

Kako berimo „Bogoljuba“.

M. Štular.

Ko bi kdo vprašal našega dičnega »Bogoljuba«: »No, Bogoljub, kako se Ti pa kaj godi po svetu? Vso Slovenijo obredeš, pa še dalje dol na Hrvaško in morda celo v Srbijo malo pogledaš. Torej obležeš in poznaš vso Jugoslavijo. Pa kaj samo Jugoslavijo, tudi čez morje jo včasih popihaš tja v Egipet ali celo v Ameriko. Kako Te pa kaj sprejemajo naši ljudje in kako ravnajo s Teboj?« — »Bogoljub« bi na ta vprašanja odgovoril najbrž tako-le:

»O, v mnogih hišah me komaj čakajo. In ko pridem, me sprejmejo in pozdravijo kot dobrega prijatelja. Potem me pa vsega ogledajo in presodijo, kakšen sem in kaj sem prinesel ter mi preiščejo srce in obisti. Posebno mnogo je dobrih deklet, ki me rade poslušajo. Pa ne manjka se tudi vrlih fantov, ki se jim prav dopadem. Saj sem pa tudi postaven fant, ki nosim

na svoji zelenkasti suknji lep šopek s podobico Matere božje. Tudi mnogim materam in starim ženicam sem všeč in se rade za mano pomenijo, posebno tako-le v nedeljo popoldne, če ne morejo v cerkev. Pravijo, da znam lepo govoriti in da jih tako lepo potolažim in kratkočasim. Mož, ki se zame zmenijo, je bolj malo; so pa ti, kar jih je, res prave krščanske korenine. In ko jim izstremem svojo torbo, me lepo položijo na kako polico ali omaro, da čakam naslednjega svojega brata.

Tako se mi godi po dobrih hišah. Ne manjka se pa tudi takih, kjer me sprejmejo hladno, brez zanimanja, malo manj kot kakega pretepenca. Površno pregledajo mojo krošnjo, če sem prinesel kaj slik in kakšnih, malo prebrskajo naslove, potem pa ajdi z menoj v kot, tam kje za mizo ali za pečjo, da se bratim s pajki. In če

je treba kako stvar zaviti, n. pr. milo ali kake klobase, poper ali kaka semena itd., takrat pa res! po meni, pa me vsega scelrajo in nazadnje, ko poidejo milo in klobase, poper in semena in vsa druga taka krama, takrat pa z mano na gnoj, v blato na cesto ali pa še kam drugam. — Drugod me pa dobe otroci v roke in črčkajo po meni ter mažejo po meni svoje konjičke in možičke, da sem navsezadnje bogato »ilustriran« in našemljen kakor kak Pavliha. O, to so čudni ljudje po svetu!

Da se ne bo Bogoljub tako ali podobno pritoževal, bi vam ga tisti, ki mu v potu svojega obraza vsak mesec polnijo torbo in ga z najboljšimi željami pošiljajo v svet, radi nekoliko priporočili in vas poučili, kako ga sprejemajte in rabite, da boste imeli kaj koristi od njega in da ne bo zastonj pisateljski trud, pa proč vržen tisti denar, ki ga daste zanj.

Nekdo je rekel: »Bogoljub je hišni kaplan«. To je precej res, četudi ne popolnoma. Oba imata isti namen. G. kaplan je v župniji zato, da pomaga g. župniku v dušnem pastirstvu, torej da vodi duše k lepemu kršč. življenju in jih tako pripravlja za večno zveličanje.

»Bogoljub« pa ima tudi namen, da svoje bralce in bralke poučuje o bogoljubnem življenju in jih k temu tudi navdušuje. Torej je res nekak hišni pridigar ali kaplan. Samo sv. zakramentov ne more deliti in maševati, kakor g. kaplan.

Torej se že spodobi, da ga sprejmete povsod vsaj približno ali vsaj malce tako prijazno in z veseljem, kakor sprejemate g. kaplana, oziroma g. župnika tam, kjer nimate kaplana.

Če si poštena krščanska duša, boš vsak mesec z veseljem segel po »Bogoljubu«, pa mu boš temeljito preiskal obsti in srce. Saj ima mnogo lepega in zanimivega pa te bo v marsičem poučil, za to in ono dobro stvar navdušil, malo pozabaval in z novicami od blizu in daleč pokratkočasil. Tako ti ta vrli hišni misijonar, da se sam tega prav ne zavedaš, izobrazuje razum, blaži srce in vnema voljo za vse lepo in dobro.

Vidite, tako vam nudi »Bogoljub« lepo in izbrano duhovno berilo. In samo vaša korist bo, ako ga boste tekom meseca vsega prebrali, od prve do zadnje črke. V dolgih jesenskih in zimskih večerih bi bilo najboljšo, da ga kdo glasno naprej bere, drugi pa poslušate. In v treh ali štirih večerih je ves prebran. Spomladi, poleti in v zgodnji jeseni, ko je

mного dela pozno v noč in torej ni časa za branje, ga pa lahko berete vsaj ob nedeljah in praznikih ali skupno ali pa posamezno. Oni, ki ga je prebral, pa naj bo tako zgovoren in prijazen, da pri jedi, pri delu ali pri drugih primernih prilikah tudi drugim, zlasti domačim pove, kaj vse je prinesel »Bogoljub«. Tako vam nudi tudi snovi za pametne pogovore pri jedi, delu, na potu v cerkev in iz nje, na potu po raznih opravkih. Saj smo itak večkrat v zadregi za pameten pogovor, potem pa pridejo rade na vrsto tudi neumnosti, nerodnosti in morda celo grešnosti, s katerimi si samo vest obtežimo in napravimo neredkokrat neprilike sebi in drugim.

Največji prijatelji in najzvestejši bralci Bogoljubovi pa bodite vi, člani Marijinih družb, saj je »Bogoljub« vaše glasilo, vaš brat, vaš list, ki je v prvi vrsti pisan za Marijine družbe. Tudi tu naj bi veljal pregovor: »Svoji k svojim!« To se pravi: Marijini družbeniki in družbenice naj bodo vneti za svoj list, naj ž njim drže, naj ga sami naročajo in drugim priporočajo, naj ga sami pridno berejo in drugim pohvalno povedo, kaj in kako piše. Saj s tem ne priporočate slabe robe ali duševnega strupa, ampak zdravo duševno hrano, ki bo imel vsak korist od nje.

Sv. Janez od Boga je bil nekaj časa knjigotržec in potem krošnjar, pa je na svojih potih od hiše do hiše raznašal tudi dobre knjige in spise, ker se je dobro zavedal, koliko dobrega doseže dober tisk med ljudmi.

Želeti bi bilo, da bi prihajal »Bogoljub« v vsako slovensko hišo, da bi imeli tako povsod »hišnega kaplana«. Toda ta želja se žal ne bo nikdar uresničila, ker ponekod je stiska za denar, drugod pa mlačnost in drugod zopet mrzko nasprotstvo proti vsemu, kar je v zvezi z Bogom in Cerkvijo.

Tu se zopet vsem naročnikom »Bogoljuba« ponuja lepo apostolsko polje. Namesto da bi list doma pri vas ležal brez koristi kakor zakopan zaklad, ga posodite sosedom. Naj misijonari od hiše do hiše. Povsod bo pustil kako zlato zrnce, ki bo padlo v dobro srce in pognalo ob svojem času dober sad. Branje dobrega berila je bogoljubno delo kakor molitev in posojevanje dobrega berila je duhovna miloščina, pogosto več vredna, kakor če bi podal sosedu kos kruha ali kak dar v denarju. Je apostolsko delo, ker s tem prepajamo potom časopisa tudi druge z verskim mišlje-

njem in jih tako spodbujamo k poštenemu življenju.

Da se pa na tem misijonskem potovanju od hiše do hiše naš prijatelj »Bogoljub« ne izgubi, zapišite na naslovni strani sosedom, naj ga čim prej mogoče prebero in vam nazaj prinese. Toliko olike pa mislim, da že poznajo vaši sosede, da ne bodo lista prijekali z mastnimi ali umazanimi rokami, da ne bodo po njem drobčin sejali ali podpisavali v tuj list svojih »častivrednih« imen. Tudi ni list risanka za otroke, kamor bi mazali svoje »umotvoren« v obliki raznih spak. Čast in poštenost vsakega zahteva, da vrne tujo lastnino čisto in nepoškodovano. Škoda, da se toliko izposojenih listov in knjig izgubi!

Ko pa priroma »Egoijub« spet domov, ga lepo spravite na določeno mesto, da bodo vsi zvezki celega leta skupaj. Potem pa ga dajte vezati in tako imate v hišni knjižnici lepo knjigo, ki boste še čez leta in leta radi po njej segali vi in vaš mlajši rod, ki bo rasel za vami. Vsaka dobra knjiga je namreč vredna, da jo beremo dvakrat, trikrat ali še večkrat. Je kot dober prijatelj, s katerim je pogovor zmiraj prijeten, koristen in spodbuden.

In »Bogoljub« vam hoče biti res dober hišni prijatelj, pa vas želi lepo poučevati, tolažiti, pošteno kratkočasiti, vzgajati za dobre kristjane in tako napraviti iz vas vseh, ki ga berete, žive »bogoljube«, ki naj bi Boga ljubili s srcem in dejanjem.

„Že pet in dvajset let . . .“

G. M.

*Že pet in dvajset let
odgrinjaš Brezmadežne solnčno zaveso,
bogastvo nebeško nam siplješ na cesto.
K Mariji nas kličeš, za njo navdušuješ,
z ljubečo besedo temo razjasnjuješ
že pet in dvajset let.*

*Že pet in dvajset let
po tebi Marija nas kliče v zavetje,
kjer Milost žari in nedolžnosti cvetje.
Na prošnjo Prelepe brezmadežne Dete
pošilja mladini po tebi navsvete
že pet in dvajset let.*

*Že pet in dvajset let
dolino solzá nam z Radóstjo obsevaš,
po Materi k Sinu nam pot razodevaš,
kjer Sveta odklepa nam božje zaklade,
sotrudnikom Dete naklanja nagrade:
Prekrasni, divni cvet!*

*Tvoj glas je šel med rod:
Mladina je tvojemu klicu sledila,
deviško je lilijo srčno vzljubila,
ki v srcu Device skrivnostno je klila
in sad najčistejši je svetu rodila . . .
Tvoj vonj napaja rod.*

*Zato še mnogo let
nam srca za Mater Ljubezni ogrevaj,
dobroto, milino deviško opevaj!
Objemaj mladino, ljubezen ji vžigaj,
po Materi k Sinu v nebesa jo dvigaj
še mnogo, mnogo let!*

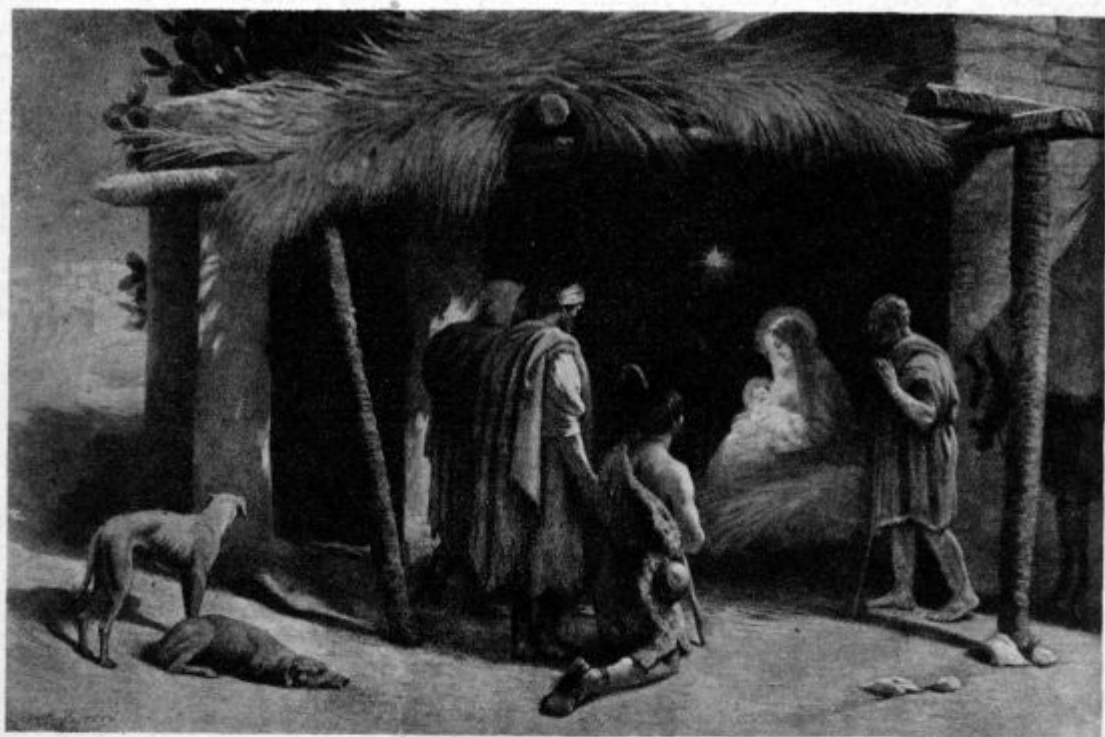
Kri mučencev.

Dr. Fr. Jaklič.

»Nebeško kraljestvo je podobno trgovcu, ki je iskal lepih biserov. Ko je našel dragocen biser, je šel in prodal vse, kar je imel, in ga je kupil.« (Mat 13, 45—46.)

S sv. Stefanom diakonom se začinja nepregledna vrsta junakov, ki so izkrvalili za Jezusa. Na milijone jih je, pa vrsta

še ni zaključena. Vedno prihajajo novi. Že samo v drugi polovici l. 1926. je sv. stolica proglasila nad dvesto mučencev za blažene. Bili so zares srečni trgovci, ki so našli dragocen biser sv. vere, potem so pa dali zanj svoje najdražje, svojo srčno kri.

L. M. Pierruy.

Sveta noč...

Kraj Gospodovega rojstva v betlehemski votlini.

Bilo je okrog leta 1600. Francoska jezuita Jakob Salès in Viljem Saultemouche, doma v hriboviti pokrajini zapadno od Lijona, sta dobila nalog, naj gresta misijonarit v Aubenas, ki leži na desnem bregu Rodana že proti njegovemu izlivu v morje. Misijon je uspel nad vse pričakovanje, krivoverstvo je doživelo usoden poraz. Protestantje sklenejo, da ju bodo umorili. V temi uderejo v mesto, zgrabijo oba redovnika in ju zapro. V ječi ju dolgo zaslišujejo in jima prigovarjajo, naj odpadeta. Naposled ju obsodijo na smrt.

»Ljubi sobrat, izročiva svoji duši Bogu,« reče o. Jakob. Poklekneti in moliti. Pa že počí strel in rani svetega pridigarja v hrbet. »Moj Bog, odpusti jim!« zakliče in se zgrudi. Planejo nanj, eden mu tlači blato v usta, drugi zamahne s sabljo po njegovi roki — svetnik je imel prekrizana oba palca v obliki križa in je neprestano poljubljal sveto znamenje. Potem mu zasadijo nož v vrat. »O Jezus! O Marijal!« je bil zadnji vzdih mučencev.

Njegov zvesti spremljevalec se vrže k svetemu truplu, ga poljublja in kliče: »Kako te naj zapustim, v smrti, ko te živega nisem zapustil!« Takoj se mu izpolni želja: dva protestanta ga ranita z bodalom, nakar se jih vrže cel roj nanj. Osemnajst ran je dobil. Umirajoč je klical sladko ime Jezusovo.

Letos dne 6. junija sta bila proglašena za blažena.

Podobna slovesnost se je vršila v Rimu dne 10. oktobra, ko je podelil sveti oče čast blaženstva trem bratom-Maronitom in sedmerim frančiškaniom. Vseh enajst je padlo kot žrtev muslimanskega sovraštva, ki je v juliju l. 1860. vzplamtelo zoper kristjane v Damasku.

Ko so pričakovali vsak hip splošnega klanja, je maronitski učitelj tako-le nagovoril svoje male učence v šoli: »Otročiči moji! Veste, kolikokrat sem vam dejal, da je milost mučeništva prav posebna milost. Glejte, zdaj je pa prišel čas, da vi in jaz molimo za to srečo. Recite torej z menoj: Gospod, daj mi, da zate umrjem! Ne ustrasite se nevernikov, ki bodo oboroženi do zob! Vabili vas bodo, da bi odpadli, pa nikarte! Recite jim, da greste za Kristusaradi v smrt! — In zdaj se poslovimo eden od drugega, v nebesih se bomo pa zopet videli.«

Enajsteri blaženi so bili naslednje dni zbrani v močno utrjenem samostanu. Vsi

so na vse zgodaj prejeli sv. zakramente. Močno zidovje in težka železna vrata bi jih bila sicer lahko branila, toda neki izdajalec je opazil, da so pozabili zapahnuti mala skrivna vratica v obzidju in je pripeljal muslimane v hišo.

»Kje je učitelj Franc Masabki?« zavpijejo. Pogumno zakliče: »Tu sem!« Reko mu, naj zataji svojo vero, pa se mu ne bo nič hudega zgodilo, a on jim odvrne: »Moja duša ni naprodaj.« Potem se obrne k bratoma in jima prav prisrčno prigovarja, naj vendar ne zamudita dragocene prilike za palmo mučeništva, ki jo jima Bog nudi. In res, sablje damaščanke siknejo in glave junaških maronitskih rodni bratov se potočijo po kamenitem tlaku, ki ga namaka mučeniška kri.

Medtem pa že hiti frančiškanski pater Emanuel Ruiz k oltarju, odpre tabernakelj in hitro zaužije vse sv. hostije, kar jih je bilo še v ciboriju, da bi jih neverniki ne oskrunili. Potem poklekne in moli Jezusa v svojem srcu, roteč ga, naj ne zapusti njega in njegovih sobratov. Druhal navali nanj in mu vpije, naj zataji križ. Redovnik pa vstane, položi glavo na oltar, na katerem je tolikokrat daroval nekrvavo žrtev, in krotko reče: »Le zamahnite!«

Obglavljeno truplo se je ustavilo pod stopnicami, kri pa je pordečila mašno knjigo, ki jo kot dragocen spomin še danes hranijo.

Isto srečo je prejelo njegovih šest sobratov.

Damask, biser Vzhoda, bogat na vrtovih in južnih cvetih — koliko žarečih rdečih vrtnic - mučenicov je že zacvelo v tebi!

Naslednjo nedeljo, dne 17. oktobra, je pa proglašil sv. oče kar 191 duhovnikov za blažene. Francozje so bili in francoska revolucija jim je 2. septembra l. 1792. prinesla mučeniške vence.

Revolucionarji so pozvali vse duhovnike, da prisežejo na takozvano »meščansko ustavo o duhovščini«, ki je pa bila tako sovražna veri in Cerkvi, da jo je papež Pij VI. obsodil kot krivoversko in svetoskrunsko. Kdor neče priseči, bo izgubil imetje, svobodo in življenje. Dne 10. avgusta l. 1791. so začeli izvajati odlok in takoj drugi dan je čakalo 50 junaških duhovnikov, redovnih in svetnih, na nadaljnjo usodo v karmeličanskem samostanu, ki še dandanes stoji pravtak in je v njem katoliško vseučilišče. Število teh, ki so bili v samostanu zaprti, je hitro

zrastlo na 160, druge so nastanili po drugih poslopjih. Kruto in nečloveško so ravnali z njimi.

Koncem avgusta jih obsodi zloglasni Marat, predsednik jakobinskega sodišča, na smrt. Niso si jih pa upali takoj usmrtiti, ker njegovo stališče še ni bilo povsem trdno, ampak so čakali bolj ugodne prilike. Ta se jim ponudi 2. septembra, ko počí v Parizu glas, da so Prusi že zavzeli trdnjavo Verdun in se bližajo Partzu. »Kaj naj storimo?«, kličejo zbegane množice. »Najprej se otresite notranjih sovražnikov, protidržavnih duhovnikov!« jih hujskajo jakobinci in hitro dobijo javno mnenje zase. Črna zastava zavihra, začuje se plat zvona in grmenje topov; nemir postaja še večji, javne varnosti ni več, napočil je ugoden čas za dejanja teme.

Ob polštirih popoldne molijo jetniki karmeličanskega samostana na vrtu brevir. Kar prihrumi 30 jakobinskih mladičev iz čete poveljnika Maillarda, oboroženih s celo vrsto pištol za pasom, eno v levici in sabljo v desnici. Nič ne čakajo podrobnih povelj Maillardovih, na svojo pest hočejo izvršiti rabeljsko delo. Ko jih duhovniki zagledajo, pokleknejo, darujejo Bogu svoje življenje in dajo eden drugemu sveto odvezo. Duhovnik Giraud je molil brevir blizu vodnjaka, ki še sedaj stoji na sredi dvorišča. V hipu mu sablja prekolje glavo, pravtako tovarišu, ki mu prihiti na pomoč.

Ostali hitijo v kapelo in se zberejo okrog nadškofa iz Arlesa. Vojaki ga pokličejo po imenu. »Tukaj sem,« reče mirno, in že ga posekajo. Kot hijene, ki okusijo vročo kri, zdivjajo napadalci; morija

se začne, 40 žrtev da življenje za Jezusa in njegovo Cerkev, med njimi tudi kraljev spovednik o. Herbert.

Kar zadoni iz prvega nadstropja povelje Maillardovo, naj s klanjem prenehajo. Jetnike odpeljejo v cerkev; duhovniki odmolijo tam molitve za umirajoče. Maillard sestavi hitro sodišče, veli postaviti vrh stopnic, ki peljejo iz kapele na vrt, sodno mizo in kliče duhovnike po dva in dva. Še enkrat vpraša vsakega, če priseže. Vsi so ubogali svojo vest. Potem so jih metalí posamič po stopnicah na prag, iz katerega pelje še nekaj stopnic na vrt. Tu so jih čakale sablje in bodala. Vse so sesekali.

Kako so umirali ti škofje in generalni vikarji, redovniki in svetni duhovniki? — »Ne morem razumeti teh ljudi. Grédo v smrt kot na ženitnino,« je izjavil komandant.

114 mučeniških trupel je pokrivalo zvečer samostansko dvorišče. Vojaki so jih potem še oropali, nato so si priredili v poslopju pojedino. Krvave sablje so naslonili ob zid, še dandanes vidiš na hodniku štiri madeže krvi.

Isti čas je tekla duhovska kri po drugih ječah. Za nekatere še ni vse zgodovinsko dognano. Skoro gotovo bodo kmalu še druge žrtve proglašene za blažene.

Na onih stopnicah so zapisane besede: Hic ceciderunt. Tu so padli. Neštevilne množice so romale v oktobru v Pariz in so kleče poljubljale sveta tla, namočena — kot rimska gledališča — s krvjo junakov. V duhu jih tudi mi poljubimo!

Pisma svetni inteligenci.

Dr. med. Fr. Debevec.

III.

Bog hoče, da ga spoznavamo, v njegovo dobrotljivost zaupamo in se njegovih darov vedno poslužujemo. Kot ljudje smo njegovo dragoceno stvarstvo, odlični božji umotvor po telesu, še bolj po duši, ki ne prestando misli, snuje, sklepa, čuvstvuje, hrepeni.

Bog želi, da sodimo in sklepamo le tako, da pri tem ne bomo delali sramote in nečasti odličnim sposobnostim svoje duše, ki je — odsev božje podobe; da hrepenimo po čim večjih popolnostih.

Vsebina naših misli in sklepov, čuvstev in hotenja bodi torej predvsem Bog; ta vsebina pa ni samo v tem, da čim večkrat in čim dalje časa klečimo v božjih hramih, prejemamo sv. zakramente, se postimo itd., temveč tudi v tem, da skušamo svoj slehrni življenski korak napraviti Bogu, božjim željam in zahtevam čim bolj primeren.

Če si predočimo povprečne katoličane — mnogo jih je na žalost še manj

Jezus ljubeznivi, usmili se nas!

Bonozzo Gozzoli.

Pridite, molimo!

Firenca.

Slava Bogu na višavah...

kot povprečnih! —, koliko odstotkov njihovega dnevnega dela in življenja odpade na Bogu ljuba dela v ožjem smislu (molitve, dobra dela, vsakovrstne žrtve itd.)? Malo, prav malo. Dan ima 1440 minut; ali je od teh vsaj 10 minut z globoko zbranostjo posvečenih Bogu? A deset minut ni niti en odstotek dolgega dneva; Bogu pa bi bilo najdražje, da je vseh 24 ur darovanih njemu v čast, bodisi v veselju, bodisi tedaj, ko vestno vršimo svoje posle, bodisi, da trpimo žalostni in nesrečni. V tem poslednjem slučaju vršimo celo njemu najprijetnejše delo; kajti zlato se preizkusi v pekočem ognju, prijateljstvo v nesreči, veliko vdanost in ljubezen pa izkažemo najbolj z ž r t v a m i. Čim več žrtvujemo od svojega in sicer prostovoljno, z ljubeznijo, čim večje so pri tem naše bolečine in trpljenje, ki jih z vdanim srcem darujemo in prenašamo Bogu v slavo, tem bolj dokažemo svojo vernost in vdanost ter ljubezen do njega.

Da je Bog, vemo. Kaj on od nas želi, kako nam zvesto stoji ob strani, smo čuli. Da živimo po njegovi volji in želji, moramo dobro poznati sami sebe, zlasti pa moramo svoja zla nagnjenja najskrbneje nadzirati. Kjerkoli vidimo strupeno ljuljko v svoji duši, jo moramo z vso vestnostjo in previdnostjo porvati, svoje slabosti ne prestando devati v red, dobre težnje krepiti, bližnje priložnosti se previdno izogniti. To nam bo šlo še lažje od rok, ko nam bo stala ob strani božja pomoč, ki je bomo prav gotovo tudi deležni, če bomo prosili zanjo. Kadar bo duševna stiska najhujša, bo pomoč od zgoraj najbližja.

Toda, ali se nam zdi dovolj modro,

da se zanašamo le na svoje človeške, šibke duševne moči? Ali ni nekako drzno prav voditi življenski boj brez posebnih rezerv? Ali ne bomo prej ali kasneje, mogoče vprav tedaj, ko bo vera vase na videz najbolj upravičena, podlegli svojim slabostim, se zapletli v mreže te ali one zle priložnosti? Gotovo. Zato pa bomo ravnali drugače. Dober vojskovodja mora imeti v boju rezerve, dober finančnik kritja za razne nepredvidene potrebe. Tako tudi naše duše: Nepretrgoma morajo nabirati rezervne zaklade milosti, ki so nam tudi pri skrbni umski in moralni pažnji pri raznih težkih življenskih priložnostih tako krvavo potrebne.

Če dajemo Bogu samo ono, kar mu najmanj gre, po eno mašico na teden, eno ali dvoje obhajil na leto, par očenašev čez dan, ali naj potem pričakujemo od njega za te skromne dokaze počaščenja posebno izrednih in čudežnih uslug in dobrot? Ne, takšne nade biblike drzne. Edino primerno je, da vsak dan skrbno nabiramo čeprav drobne bisere zaslužnih del. Kdor ima en talent, na še tega zakoplje, je duševno mrtev; kdor jih ima mnogo in z vsemi trguje, bo za vse dobil bogate obresti in ne bo doživel odbitka kakor pri davkih dandanes.

Nesrebro, nezlato, temveč diamante si pa devlje med rezerve svoje duševne zakladnice oni, ki v prostovoljnih žrtvah izkazuje Bogu čast in slavo. Tej točki posvetimo poglavje prihodnjč.

NAŠI VZORI

Šumanov Pavle.

Dr. G. Rožman.

Preteklo poletje so prinesli časopisi vest o smrtni nesreči v savinjskih planinah. Belgrajski dijak medicine, Pavle Šuman, je proti večeru 22. julija pri samotni hoji čez Mrzlo goro padel v skoraj nedostopen prepad. Šele 16. avgusta so ga našli, s težavo spravili v Solčavo in pokopali v blagoslovljeno zemljo. Ali pa je

vredno, da piše tudi »Bogoljub« o tem? Pač, ko vidimo, kako ga presojuje oni, ki so Pavla dobro poznali.

Katoliške belgrajske organizacije so 8. novembra 1926 na svečan način počastile spomin pokojnega Pavla. V novo posvečeni cerkvi Kristusa Kralja se je vršila slovesna zadušnica, pri kateri je profesor

dr. Madjerec v prisrčnem nagovoru slikal Pavla kot vzor katoliškega dijaka. Po sv. rjaši so udeleženci napolnili cerkveno dvorano, katero je dal sv. oče Pij XI. pozidati belgrajski katoliški mladini. Na steni med cvetjem in žalnimi trakovi je viseła slika Šumanovega Pavla. Trije govorniki so opisovali delo in pomen komaj 22letnega akademika, apostola belgrajskega. Msgr. dr. Wagner je govoril o svojem vzornem župljanu, dijak pravnik Krvavica o idealnem članu društva sv. Cirila in Metoda, srednješolec Hakenberger o neumornem delavcu za izpopolnitev mladine na belgrajskih srednjih šolah. Te prisrčne žalne slovesnosti se niso udeležili samo dijaki, ki so z rajnim Pavlom največ izgubili, ampak tudi uradni predstavniki katoličanov v Belgradu; prevzvišeni nuncij s svojim tajnikom, nadškofijski generalni vikar, zastopniki Jugoslovanskega kluba itd. In niso prišli le zaradi Pavlovih staršev, ki so ena najuglednejših katoliških družin v naši prestolnici, ampak da počaste spomin tega nenavadnega mladeniča. »Glasnik katoliške župnije« mu je posvetil posebno številko. Vse to kaže, da je bil za katoliški Belgrad več kot samo dijak medicine.

Lepo in zgledno življenje mladega belgrajskega apostola je vredno, da ga poznao tudi Slovenci, saj je bil po krvi in duhu njihov.

V izredno srečni družini je Pavle zagledal luč sveta na Dunaju 6. maja 1905. Vzgoja je bila vse prej ko mehkužna; na skromnost in zadovoljnost s tem, kar se mu je nudilo, se je s prvih let navadil, čeravno bi mu bili starši — oče je bil višji uradnik ministrstva — lahko vso udobnost nudili. Pač so poskrbeli za temeljito in skrbno izobrazbo svojega nadarjenega sinčka. Za tuje jezike in glasbo je imel najboljše učitelje. Svojo nadarjenost in obenem pridnost je Pavle pokazal, ko je prišel iz nemške gimnazije dunajskih Šotov najprej na slovensko v Maribor, nato na srbsko v Belgrad; na vseh treh je bil med prvimi.

V otroških letih je bil zelo rad v družbi duhovnikov. Ko je družina ob počitnicah odšla kam na deželo — navadno na slovensko Koroško —, se je Pavle seznanil najprej z dušnim pastirjem, s katerim je sklenil, kakor se je tedaj izražal, »zvesto prijateljstvo«. Če je dobil svojega »duhovskega prijatelja« v cerkvi pri molitvi, je mirno pokleknil poleg njega v klop, vzel molitvenik in vztrajal dotlej, da je

duhovnik končal. Pa najsi je trajalo tudi celo uro, ni kazal, da bi se v cerkvi dolgočasil. Že tedaj je zatrjeval, da bo »župni upravitelj« (provizor), kar je bil tedaj njegov »prijatelj«. Ob koncu počitnic je bilo vedno ganljivo slovo od duhovnika, katerega je vzljubil z vso svojo otroško dušo; še dolgo so v vlaku tekle solze.

Nad vse resna zadeva je bila že osemdevetletnemu Pavlu sv. spoved. Ni bil skrupulant, le do poslednje malenkosti tankovesten. Če je le mogel, je naprosil katerega svojih duhovskih prijateljev, da mu je pomagal vest izpraševati. Pri tej priložnosti je mnogokaj vprašal, na kar odrastli niti ne misli, ko se pripravlja na spoved. Bil je prepričan, da mora biti za sv. obhajilo popolnoma čist, sicer bi Jezus ne imel veselja z njim. Ta resnost v pripravi na sv. zakramente mu je ostala do smrti.

Vojska je posegla tudi v njegovo mlado življenje z neusmiljeno roko. Oče in edini mu brat Ivo sta bila poklicana v vojake. Ko je beda vsled vojne dosegla vrhunec, mu je jeseni 1918 umrla edina sestra Mara, ko je ravno dokončala gimnazijo. Ostal je sam pri žalujoči materi. Končana vojska pa ju še ni združila z očetom. Oče je odšel v Belgrad, da ustanovi in organizira patentni urad, katerega prej Srbija še ni imela. Dve leti ni mogel v razdejanem mestu dobiti družinskega stanovanja, tako je ostal Pavle z materjo v Mariboru. Že itak močno na znotraj obrnjena narava je postala še bolj tiha, skoraj tuja zunanjemu svetu. Duša njegova se je brzkone že tedaj poglobila v Bogu, v katerem je pozneje tako vztrajno in srečno živel. Ko je bil pred letom dni premeščen brat Ivo iz Kotora v Zemun in je stanoval pri starših v Belgradu, tedaj je zasijalo solnce sreče in zadovoljnosti nad hudo preizkušeno družino. Tudi Pavle se je začel bolj veseliti domačega življenja. A zopet je posegla nesreča v to zadovoljnost, Ivo se je 30. maja lanskega leta v Novem Sadu smrtno ponesrečil pri poskusnem poletu z novozgrajenim letalom. Pavle je ostal kot edina tolažba in opora v dnu duše potrtem staršem.

Tako v Pavlovi mladosti res ni bilo mnogo solnca. Bog je s silo odtrgal njegovo srce od minljivosti in ga navezal nase. Brez veselja pa ne more biti nobeno živo bitje, zato si je našel Pavle tudi svoje vire tihega veselja, naravnega in nadnaravnega. Globok vir naravnega veselja mu je bila resna, klasična glasba, mojstersko je obvladal gosli. V Belgradu brez

Pinturicchio.

Jezus in Janez Krstnik.

Siena.

Beato Angelico.

In darovali so mu zlata, kadila in mire.

Eugène Girardet.

Beg v Egipt.

njegovega sodelovanja ni bilo nobene katoliške prireditve. Glasbene točke sta izpolnila on z violino in njegova mati pri klavirju. Rad je zahajal v družine, kjer so gojili resno glasbeno umetnost. Vsako nedeljo je bil točno ob desetih pri radio-aparatu, da je poslušal mašo iz Matijeve cerkve v Budimpešti. Drug vir veselja mu je bila lepota božje narave, ki se mu je najveličastnejša kazala v slovenskih planinah. Ko predlanskim vsled vojaške službe ni mogel v planine, je jeseni otožno sporočil: »Imam veliko hrepenenje po planinah, katere sem vzljubil zadnje dve leti.«

Najgloblji vir njegovega tihega veselja je bila presv. Evharistija. Sveto obhajilo je bilo žarišče vsega njegovega hrepenenja, ognjišče njegove apostolske gorečnosti, pogon njegovemu resnemu stremljenju po lastni posvetitvi. Živo se je zavedal, da najde le v Jezusu dovolj moči za čisto in odločno katoliško življenje. Če je bil blizu cerkve, je bil vsakdanji gost pri mizi Gospodovi, in to vsako leto bolj dosledno. V počitnicah pa je bilo zanj težje. Mnogokrat je bila pot do cerkve zelo dolga (do poldruge ure) in zgodaj se je vršila božja služba. Pavla to ni zadrževalo, vsaj vsako nedeljo so ga verniki videli pri mizi Gospodovi. Njegov molitvenik, ki ga je od l. 1915. vedno nosil s seboj — tudi na počitnice v planine — priča, kako pridno je rabil obhajilne molitve, obiskovanje Najsvetejšega in pa sv. mašo v čast bridkemu trpljenju Gospodovemu.

Ni čuda, da si je izbral po tehtnem premisleku duhovski poklic. Edino ta bi zadostil njegovemu apostolskemu nagnjenju. Zunanje razmere mu zaenkrat niso dovolile, da bi se posvetil svojemu vzoru. Obrnil se je k medicini, a v srcu je nosil nespremenjen sklep postati duhovnik brž ko mu bodo razmere dopuščale. Eno leto pred smrtjo je pisal prijatelju: »Um je izbral poklic po zadostnem razmišljanju, srce — to je menda še važnejše — občuduje lepoto poklica in Evharistija mu odkriva vedno novih lepote, človek je sklenil odreči se svetu — z 20 leti se to menda sme — in mislim, da je nemogoče menjati storjeni sklep, razen če zavlada greh.«

Vsakemu tovarišu, posebno mlajšim srednješolcem, je priporočal nadnaravno sredstvo čistosti, presveto Evharistijo, s toplo besedo, še bolj pa s svojim zgledom. Sam na sebi je čutil, da ga je pogostno sv. obhajilo najbolj ohranilo čistega navzlic nevarnostim družbe in velikomestnega okuženega ozračja. Kadar je govoril zbranim dijakom o Evharistiji, mu je zablestelo oko, glas drhtel, ves je bil prešinjnen svetosti in moči Najsvetejšega. Ravno iz najsvetejšega zakramenta je črpal tudi gorečnost za pravoslavne brate in navdušenje za cirilmetodijske ideje. Mlad akademik še, a bil je že apostol Evharistije in zblížanja obeh cerkvâ.

(Dalje.)

DRUŽBENI MAR GLASNIK

Igra — moderna leca.

Dr. A. Merhar.

»Že spet igrajo!« Ako se tako govori o društvu, ni še nič hudega; ako pa se tako reče o Mar. družbi, se utegne nahajati v nevarnosti, da izgubi izpred oči svoj pravi cilj: prizadevanje po stanovski popolnosti.

Ali se v družbi ne sme igrati?

Družba ni bratovščina. Sme torej, v dosego svojega cilja, imeti obsežnejša sredstva, med katere štejemo tudi predstave. Vendar družba ni društvo. Ne sme

torej tekrovati z društvom, kar zadene število predstav.

Kolikokrat naj se v družbi igra?

Redkokdaj večkrat nego dvakrat v letu. Kar je čez, je navadno v škodo družbenemu delu in življenju. To velja za predstave, ki so namenjene širši javnosti. Male gledališke prireditve v ožjem družbenem krogu pri tem ne pridejo v poštev. Sploh naj bodo družbe v igranju zmerne in obzirne, da ne izgube svojega

ugleda pred ljudstvom, ki rado vse presoja le po zunanosti. Družba ne sme nikjer in nikoli postati gledališki krožek. Iz tega ozira se v družbi ne priporoča poseben »dramski odsek«.

Čemu naj družbe igrajo?

To vprašanje je važno, ker odločuje, kaj naj se v družbi predstavlja. Družbe, ki igrajo le zato, da si napolnijo družbeno blagajno, čeprav bi po njej podpirale še tako potrebna socialna dela, so v nevarnosti, da prenehajo biti družbe in postanejo pridobitveni krožki. Na tem potu jih ne bo rešil in opravičil izgovor z apostolsko dolžnostjo. Delo v družbi bodi predvsem družbeno delo. Apostolska dolžnost družbe je ta, če igra, da tudi svoje predstave tako izbere in uredi, da so delo za dušni blagor družbenikov in drugih. Verska vzgoja, vzpodbuda, krepost, to je tista vzvišena naloga, zavoljo katere je prejela družba svoje cerkveno potrjenje in priporočilo, ki naj prešinja vse družbeno delo tudi na odru.

Kakšne igre sme družba uprizoriti?

Odgovor je dan v prejšnjem. Igrokazi, ki vzgajajo in vzpodbujajo, so edino primerna snov za družbeni oder. Družbeni oder bi moral biti kakor leca, ki izpred nje odhajajo poslušalci tihi, resni, zamišljeni, boljši.

Iz tega sledi za igralce važen opomin. Kakor govornik na leci, tako bodi tudi igralec na odru ves prevzet od svoje vzvišene naloge in vloge, skoraj bi dejal: igraj pobožno! Pevski, govorniški kakor igralski talent bodi posvečen službi božji in blagrom bližnjega. Tako se bosta pevec in poslušalec, igralec in gledalec v dobrem dvignila in utrdila.

Predpustnih zabav in predstav za širšo javnost naj družba nikoli ne prireja. Pravtako naj k svojim resnim predstavam v istem programu ne dodaja zabavnih navržkov, ki morejo le motiti in pokvariti resnobni vtis celotne predstave.

Pa saj nimamo primernih iger za naše družbene odre.

Lahkomiselne sodbe so več naših lepih verskih iger ponižale in s svojim zlohotnim zasmehom tudi odpravile z naših odrov. Ti nepoklicani sodniki so rekli: »Igrajte po vzoru klasičnih žaloiger! Če tega ne zmorete, pustite oder v miru!« — Pa ni tako! Verska predstava je nekaj drugega kakor klasična tragedija ali žaloigra. Nikakor ni treba, da bi se verska

predstava v vsem in povsod ravnala po pravih klasičnih ali govorimo jasneje, mojsterskih žaloiger. Kdor to zahteva za naše družbene in društvene odre, ta uničuje dobre in najboljše igralske talente na naših podeželnih odrih. Te škodljive sodbe in sodnike moramo odpraviti z naših odrov in listov. Naučiti se moramo, da bomo družbeng in sploh verske predstave merili z drugačno mero, kakor se meri v ljubljanski operi ali drami. Uvideti bo treba, da verske predstave in vzpodbude ne smemo soditi drugače kakor z versko prešinjenim srcem. Kdor za to nima srca, naj ne sodi verskih predstav. Apostolsko delo naših družb je tudi to, da prenove in pokristjanijo naše odre.

Kje najdemo takih iger?

Osrednje vodstvo Marijinih družb v Ljubljani je zasnovalo »Pijevo knjižnico«, ki bo pričela z novim letom izdajati zbirko versko-prosvetnih iger z naslovom: »Žive podobe za naše odre«. To bo zbirka pravih ljudskih iger; zakaj kar je versko-prosvetnega in versko vzgojnega, to je tudi v resnici nekaj ljudskega. Knjižnica nosi svoje ime po Piju X., ki je to vrsto versko-prosvetnega dela imenoval: »m o d e r n o l e c o«.

Ali za tako moderno leco je treba tudi poslušalca in gledalca, oziroma je najprej treba odjemalca. Vse družbe naj si gotovo naroče: »Žive podobe za naše odre«. Vsak snopič bo obsegal tri do štiri pole po eno daljšo ali dve krajši igri skup. Roka pomaga roki. »Pijeva knjižnica« hoče ustreči našim odrom, naši odri naj podpirajo »Pijevo knjižnico«. Ta zaželjena in prepotrebna ustanova bo mogla vršiti svojo nalogo le, če bodo hotele — naše družbe. Ako res hočejo v svoji sredi postaviti tako »moderno leco«, naj pokažejo tako, da naroče po pet izvodov skup in to pri vsakem snopiču. Tista sicer hvalevredna navada varčnosti, da se naroči en sam izvod igre in se potem posamezne vloge iz nje prepisujejo, se ne sme razpasti tudi na »Žive podobe za naše odre«. Življenje teh živih podob je odvisno od požrtvovalnega življenja naših Marijinih družb.

Ako torej družbe ne bodo prevarčne, tudi »Žive podobe« ne bodo predrage; pet snopičev skup bo moglo stati le 20 do 25 dinarjev. Naročajte na naslov: Osrednje vodstvo Marijinih družb v Ljubljani, Predškofijo št. 6.

Kdor sprejme katerega takega otroka v mojem imenu,
mene sprejme.

Rafael (Madonna della Tenda).

Turino.

Sveta Mati božja.

Iz življenja Marijine družbe.¹

Čudovito toplo veje marijansko življenje v naši družbi. Naše zasebno življenje družba bogati od leta do leta. Pa tudi fara sama čuti njen blagodejen vpliv. Hvaležnost mi stiska pero v roke, da povem, kar doživljam med otroki Marijinimi.

Naši prazniki. Kako so prisrčni. Pride september z novo svetnico Tereziko. Med cvetjem in lučkami se nam ljubeznivo smehlja z oltarja. Rade jo imamo. Zato je njen praznik naš praznik. — Božična noč nas zbere okrog jasic v družbeni sobi. Pojemo, deklamiramo, pogovarjamo se in veselimo kot se more veseliti le čisto srce svete noči. — Januar nam prinese ljubko sv. Nežo, ki je naša vzornica. K sv. maši hitimo in k obhajilni mizi. Od nje smo se priučile velike ljubezni do Jezusa. — 11. februar pa je skoro najlepši naš praznik. Lurška Mati božja in njena ponižna Bernardka. Visoko v oltar ju dvignemo. Bršljan se ovija okrog slike. Svečk gori, kolikor jih moremo postaviti na oltar. Pri jutranji maši prižgemo tudi same vsaka svojo svečko, vsa cerkev gori, k Lurški Materi pa pesem doni: Zvonovi zvonijo... Lep je ta prizor, solze pridejo v oči, in z Bernardko čutimo sladko srečo biti otrok Marijin. — Deviškega svetega Jožefa navadno počastimo z devetdnevno pred njegovim praznikom. Slika v oltarju, pesem, molitev, sv. maša, sv. obhajilo — taka je vsebina devetdnevnice. — Na cvetni petek hitimo na Vinogorico. Tam samuje v nizki kapelici Mati žalostna. Za ta praznik pa ji morebiti le kane kapljica veselja v njeno osamelost, ko vidi toliko svojih otrok okrog sebe. — Za majnik zletimo na dolenske Brezje — Zaplaz, ali na gorenjske k Mariji Pomačaj. — V juniju stopi pred nas prijazni sv. Alojzij.

¹ Na izrecno željo smo ime kraja izpustili. Op. ur.

In nobeno leto ne mine, da bi se naša družina ne pripravila za ta praznik s šestnedeljsko pobožnostjo. — Glavni praznik pa je na Marijo v nebesa vzeto. Takrat imamo procesijo, slovesen shod, sprejem, posvetitev. — Mesečni shodi nam pomagajo, da vse te praznike s pravo dušo doživimo in se jih veselimo.

Pri vsem tem pa ne držimo križem rok. Pomagamo, kjerkoli nas kličejo. Domače prireditve, zbirke za dobrodelnost, misijone. Vse je naše veselje. Največ dela nam prinese novo leto. Časopisi. Od hiše do hiše, od človeka do človeka. Večinoma se nam posreči. Prvič manj, drugič več. — Taka je površna slika življenja naše družbe. Solnce sije v njej. A tudi sence ne manjka. Zalostne smo jo, če jo zapazimo in se prizadevamo, da bi vsepovsod sijalo samo solnce.

Polne hvaležnosti za vse milosti in in duhovne dobrote, ki jih je naša družina v teku 25 let prejela od svoje Zaščitnice, smo letos praznovala svoj srebrni jubilej. — Pred praznikom je bila slovesna črna maša za rajnega ustanovitelja in 39 umrlih članic. Na praznik smo imele sv. mašo s skupnim sv. obhajilom, po maši pa smo se slovesno posvetile Srcu Jezusovemu. Popoldne je bila slavnostna procesija z Marijinim kipom, ki so ga nosile jubilan tinje. V cerkvi krasen govor, nato sprejem 26 kandidatinj, izročitev diplom jubilantinjam, blagoslov, Tedeum. K slavnosti so prihitele tudi okoliške družbe z zastavami.

Bil je to res dan, ki ga je naredil Gospod, veselile in radovale smo se v njem. O Gospa naša, sprejmi tisočero zahvalo naših src za vse, kar si nam in našim naklonila v dobi enega četrstoletja. Zdaj čutimo, da me nismo nič. Tvoja milost in ljubezen je vse. V. D.

1100 letnica sv. Cirila.

V niz svetih jubilejev se bo z novim letom uvrstil jubilej sv. Cirila. Ta jubilej nam mora biti še posebno mil in drag, saj je z njim spojeno naše katoliško ime in naš narodni ponos. Početkom l. 827. je bil rojen v Solunu sveti Ciril, brat starejšega Metoda, ki sta pozneje skupno ponesla sveti evangelij slovanskim narodom ter jih dovedla na pot večnega zveličanja. —

Za to priliko so jugoslovanski katoliški škofje, zbrani na skupnem posvetovanju meseca oktobra v Zagrebu, sestavili krasno pastirsko pismo, ki se bo prečitalo vsem katoliškim vernikom v naši državi. V tem pismu proslavljajo škofje sv. brata Cirila in Metoda kot vzornika katoliškega in apostolskega duha; v njunem življenju se tako lepo izpričuje veseljstvo in edin-

stvo svete Cerkve. Dediščine svetih slovanskih bratov se držimo tudi mi, »kajti kjer je Peter, tam je Cerkev Kristusova«. Samo enemu (Petru) je bilo rečeno: »Ti si skala, in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev.« (Mt. 16, 18.) In samo v tej Petrovi Cerkvi, edini, sveti, katoliški in apostolski Cerkvi je naše zveličanje.

Jubilej sv. Cirila naj poživi vnemo za veliko delo cerkvenega edinstva z našimi vzhodnimi brati. Zato je pa treba molitve in skupnega prizadevanja. Nekaj je, kar more in mora vsakdo storiti: z lepim kr-

ščanskim življenjem, z globoko pobožnostjo naj vsakdo ločenim bratom glasno izpričuje resnice katoliške Cerkve.

V tem jubilejnem letu bodo prihajali na Velehrad, v slovanski Rim, romarji iz vseh slovanskih deželâ. Tudi Slovenci bomo imeli svoje romanje, ki ga priredi Apostolstvo sv. Cirila in Metoda okrog Vel. Šmarna. Slavnosti bodo pa tudi v Rimu, v cerkvi sv. Klementa, na grobu sv. Cirila.

1100letnica se prične 14. februarja, ker je na ta dan l. 869. sv. Ciril umrl.

CERKVENI

RAZGLED

Po svetu

Za Kristusa — v smrt. To kar se dogaja sedaj v državi Mehiki, pa že docela spominja na preganjanja v prvih stoletjih krščanstva. Slišimo že o mučenju mladeničev, ki imajo pogum, da se potegujejo za versko svobodo. Tako n. pr. so v mestu Mehiki zaprli družbo mladeničev, članov »Lige za versko svobodo«. Spravili so jih v družbo hudodelcev in zloglasnih oseb. Prav kakor za časa preganjanja v prvih stoletjih. Mladeniči se niso menili za to družbo, marveč so skupno molili sveti rožni venec. V mestu Zami so prijeli in zaprli dva mlada fanta (Manuela Malgareio in Jakoba Silva), člana zgoraj omenjene Lige. Vojaki so hoteli prvega prisiliti, da bi vzkliknil »Živio Calles!« (Calles je sedanji mehikanski tiran.) Toda mladenič zakliče: »Živel Kristus Kralj!« Izjavil je tudi, da je zanj pripravljen umreti. In vojaki? Jeli so ga mučiti: Odrezali so mu ušesa kos za kosom. V strašnem trpljenju je pa venomer klical: »Živel Kristus Kralj!« Nato so mu odrezali še jezik. Prijatelj J. Silva ga objame in v takem položaju so ju odpeljali v smrt. — Tako umirajo katoliški mladeniči za svojo vero.

Verniki v mehikanski državi jočejo, ker umirajo duhovne tolažbe; kajti duhovnikov je le malo na svobodi, in še ti, kolikor jih je, ne smejo opravljati svoje službe. Bili so slučajji, ko so duhovnika naravnost od oltarja odtrgali in v mašni obleki odvedli v ječo. O bogoskrvnstvih niti ne pišemo ne.

To so res-grozne novice. Spricho teh žalostnih poročil ne moremo drugega, kot da se v molitvah spominjamo trpečih katoličanov, da bodo mogli vztrajati do zmage.

Novi mučenci. Framazonstva zvesti sluga Calles, ki je slučajno prišel do moči, nadaljuje boj zoper katoličane z ječo, bajonetom in smodnikom. Zadnji čas so se zopet zgodile vnebovpijoče krivice: Škofa Saltillo so zaprli; škofu v mestu Sonora so ukazali, da se mora umakniti. Sedaj je v ječi 6 škofov. V glavnem mestu so vtaknili v ječe 80 govornikov, ki so ljudi poučevali, kako naj si pomagajo (bojkot i. dr.). Tudi žene, ki imajo pogum, da ugovarjajo krivicam, tirajo neusmiljeno v ječe. Učiteljem, ki niso odobrvali preganjanja, so vzeli službe in kruh. Prav tako se je zgodilo z nastavljenici in delavci, ki drže s Cerkvijo. V Guadalajara so streljali vojaki vsevprek na ljudi, ko so prišli iz cerkve. Možje, žene in otroci so bili ranjeni; okrog 100 oseb je bilo mrtvih. Položaj je čedalje obupnejši in težavnejši. Na vseh krajih vre, delo počiva, denarni zavodi so v stiskah in v polomih, mehikanski denar izgublja veljavo. Toda katoličani so voljni vztrajati. Podpira jih očitvidno božja milost. — Vztrajajmo tudi mi z molitvijo za preganjano Cerkev, ki je tudi naša Cerkev!

Med štrajkom. Na Angleškem so katoliški rudokopi in Albereynonu (Wales) med tem, ko je radi štrajka delo v premogokopu počivalo, poleg župnijske cerkve izklesali iz skale veliko duplino, ki je docela podobna lurški jami. Ob vznožju izvira tudi precejšen studenec. Nasadili so ondi več vrtnic, ki bodo vse leto zelenele in cvetele. Nekateri premogarji so

Carpaccio.

Sv. Štefan pridiguje v Jeruzalemu.

Pariz (Louvre).

Mati Odrešenikova.

Janez Kalan,

urédnik «Bogoljuba» od l. 1903. do l. 1924.

imeli toliko veselja pri tem delu, da so vztrajali na dan od šestih zjutraj do osmih zvečer.

Tretji jubilej. Poleg 200 letnice kanonizacije sv. Alojzija in sv. Stanislava je bil v tem letu tudi jubilej sv. Janeza od Križa. Meseca novembra so praznovale zlasti karmeličanske redovne hiše 200 letni spomin, odkar je bil za svetnika proglašen karmeličan sv. Janez od Križa. Umrli je dve leti pred sv. Alojzijem. Kar je sv. Terezija za ženske karmeličanske hiše, to je sv. Janez za karmelite, ker je vpeljal med njimi prvotna stroga pravila. Papež Pij XI. je sv. Janeza od križa proglasil radi njegove učenosti za cerkvenega učenika.

Dogodek. Poroča se, da je ruski pravoslavni nadškof Kašinskij, ki se je zadnje mesece mudil v Ameriki, zaprosil svetega očeta Pija XI. za sprejem v katoliško Cerkev. Sedaj je došel v Rim.

Nesreča. Benediktinska opatija v Mount Oregonu (Oregon - Amerika) je docela pogorela. Ustanovljena je bila l. 1882. Samostan je imel velik šolski zavod in krasno knjižnico s 16.000 zvezki ter muzej. Tudi to je uničeno. Dijaki (200) so se bili vprav vrnili s počitnic. Rešili so si komaj golo življenje.

Zahvala svetega očeta. Papež Pij XI. je poslal chikaškemu kardinalu Mundeleinu zalivalno pismo za naporno prizadevanje in za ogromne skrbi pred in med evharističnim kongresom. Prav tako je v pismu izrečena zahvala vsem ameriškim škofom v Združenih državah, in vsem zastopnikom deželne in drž. oblasti. Sv. oče smatra to velikansko proslavo sv. Evharistije kot neko zadoščenje za krivice, ki jih mora Cerkev trpeti drugod.

Radí pouka v spovednici zaprt. Frančiškanski gvardijan v mestu Kremnic (na Češko-slovaškem ob ogrski meji) je bil obsojen na 9 dni zavora, ker je v spovednici označil svobodomiselnost sokolska društva kot katoličanstvu sovražna. Neki dijak, ki se je pri patru spovedoval, ga je naznanil. Pater se vsled spovedne molčečnosti seveda ni mogel zagovarjati ali braniti. Nastopil je brez ugovora zapor. — To je pač prvi slučaj novejših dob, da se sodišče ni brigalo za spovedno molčečnost. Na ta način bi mogel vsak ničvrednejš spovednika spraviti v ječo, ker se ne more braniti.

Tristoletnica. 18. nov. 1626 je bila posvečena sedanja cerkev sv. Petra v Rimu. Tristoletni spomin so praznovali v Rimu prav slovesno. Bazilika je bila za to priliko sijajno okrašena in razsvetljena.

V Podkarpatski Rusiji imajo grški katoličani (Rusini) dve škofiji: v Užhorodu in Prešovu. Obe skupaj imata do pol milijona vernikov. Škofijo v Prešovu je dve leti vodil

križevski vlačika dr. Dionizij Njaradi. Zdaj je pa dosegel, da je za apostolskega upravitelja (škofa) imenovan o. Pavel Peter Gozdič. Skromni redovnik, ki se odlikuje kot velik častivec presv. Srca Jezusovega, je prosil papeža, naj ga reši te odgovorne službe, toda sv. oče ni ugodil prošnji, ker novega škofa izredno priporoča vse dosedanje delovanje na važnih mestih.

Novo misijonišče. V mestu Neutra je bil vpricho slovaških škofov položen temeljni kamen za novo misijonišče Družbe božje besede. Novi zavod ima namen pomagati, da bi se vzhodno-grški nezedinjeni kristjani, ki so po propadu ruskega carizma versko docela zanemarjeni, zopet mogli zediniti s katoliško Cerkvijo. Novo misijonišče na Slovaškem bo imelo prostora za 200 gojencev.

37 let kardinal. Dne 5. dec. je praznoval 90. rojstni dan kardinal Vincencij Vanutelli, škof v Ostiji. Rojen je bil l. 1836. v Genazzano; kardinal je postal 30. dec. 1889. Slavljencec je duševno in telesno še svež in zdrav.

Vodstvo gospodarstva v Vatikanu je izročil sv. oče Pij XI. frančiškankom. Poklical jih je iz Trier-ja.

Ljudski misijon. Zadnje dni preteklega cerkvenega leta, od 10. do 28. novembra, so imeli v vseh 45 župnijah v Monakovem ljudske misijone: prvi teden za ženstvo, drugi za moške. Kot priprava je služil list »Angel miru«, ki so ga zastoj dostavljali v vse hiše in družine do najzadnjih koticov.

Hujše kot suženjstvo. Ob donavskem pristanišču Galac v Romuniji (blizu Črnega morja) so nedavno pregledali neki ogrski parnik. Pri skrivnih vratih, založenih z vrečami, so zasledili vhod do male kabine, kjer je ležalo zvezanih 15 mladih deklic, ki so bile docela sestradane in komaj še žive. V petih dneh so dobile samo enkrat hrano. Bile so ogrske in slovaške mladenke, ki so jih brezvestni agenti odpeljali pod pretvezo, da bodo dobile dobre službe. Nameravali so jih prodati v Malo Azijo. Kapitana in vso posadko so zaprli. Smrtno obsodbo bi zaslužili vsi taki zlodeji v človeški podobi!

Alozijeva slavnost v Rimu. Dne 31. dec. je 200. obletnica svetništva mladinskega vzornika sv. Alojzija. Koncem tega meseca bo škof iz Mantove prinesel v Rim svetnikovo glavo, ki je shranjena v cerkvi rodnega kraja v Castiglione. Izpostavljena bo v češčenje v svetišču sv. Ignacija. Dne 31. dec. jo bodo pa prenesli v baziliko sv. Petra, kjer bo imel sveti oče slovesno mašo za mladinske častilce sv. Alojzija. Zastopniki mladinskih združenj iz vseh dežel bodo nato sprejeti pri papežu.

»Čemu se skrivati!« — so rekli nedavno svobodomiselnih zastopniki na shodu voditeljev avstrijske socialne demokracije v Lincu, ko so zahtevali, da naj se vera zatira, češ, da se socialna demokracija in vera moreta tako malo strpeti, kakor ogenj in voda. Drugi so pa klicali: Ne, to bi bilo zdaj napačno; delavcem ne smemo zdaj še reči, da smo sovražniki verstva, kajti s tem bi marsikoga odgnali. Delavci danes še niso tako daleč, da bi smeli pri njih z očitnim nasprotstvom nastopiti proti veri. (»Arbeiter Ztg.« 3. nov. 1926.) Torej — ker so delavci v srcu še krščanski, ne kaže (tako menijo voditelji soc. demokratiških organizacij) še javno nastopiti z geslom svobodomiselnicev, marveč je dosti, če jih potolažijo s publico: »Vera je zasebna zadeva!«

Svobodomiselnici v Lincu so sicer vpili, ko jih je večina preglasovala in zahtevala, da ostane v pravih zaenkrat še slepilo: »Vera je privatna stvar!«

Ljudi pa sodimo po življenju. Tisti, ki so glasovali za to medlo geslo »Vera je zasebna stvar«, tisti pa v svojih (nemških) časopisih dan na dan obsipljejo verstvo, zlasti pa katoliško Cerkev in krščanstvo, z zaničevanjem, smešenjem in blatenjem. V svojih listih oblatijo vsakega, ki ima še iskro krščanske vere v svojem srcu, kot nazadnjaka. Tisti ljudje, ki jim je vera zasebna zadeva, so ob vsaki priliki pripravljeni, da spravijo svojega sotovariša, ki si upa javno spoznavati svojo vero, ob kruh in zaslužek. Na shodih si upajo govoriti o verski svobodi, pa si le žele onega dne, ko bi mogli s katoliško Cerkvijo počenjati tako, kakor v Mehiki.

Navedli smo ta slučaj (po dunajskem listu »Sonntagsglocke«) zato, ker jasno priča, v kakšnem razmerju do Cerkve je njih govorjenje in v kakšnem njih pisanje in ravnanje.

Po domovini

Za izpraševanje vesti tistim, ki tako radi segajo po prepovedanih časopisih: Tudi letošnji koledar ameriških Slovencev (Ave Maria-koledar 1927) ima mnogo prav zanimivih sestavkov za pouk in razvedrilo. Uredništvu »Bogoljuba« so ga poslali, za kar izrekamo toplo zahvalo. Naslov na str. 120 nas je pa nekoliko osupnil, kajti glasi se: »Moderni judeži«. Kdo neki. Čujte, kaj je v precej dolgem sestavku krepko natisnjeno: »Sovražniki Boga in vere, ki se proti Bogu in veri bojujejo, ki ljudi spravljajo ob vero in jih delajo časno in večno nesrečne, ki s pomočjo protiverskega tiska širijo laž in zmote in s protiverskimi nauki zastrupljajo

verna srca, so poleg izdajateljev, urednikov in pisateljev naših protiverskih listov tudi vsi oni, ki te liste naročajo in s svojo naročnino podpirajo, torej naročniki protiverskih listov! In med temi je velika večina katoličanov, ki so v pravem pomenu besede pravi moderni judeži, izdajavci!«

Počasi! Kaj je soditi o fašizmu in njega začetniku, Mussoliniju? Nemško pisani list »Leo« tako-le razlaga: »Fašizem ni prijatelj Cerkve. Na besedičenju fašistov se je malo znesti. Verstvo jim je samo sredstvo za dosego lastnih ciljev... Le malo fašistov je praktičnih katoličanov; Mussolini sam ne izvršuje ne svoje nedeljske, ne velikonočne dolžnosti. Njegovo spoštovanje do Cerkve je omejeno na to, da dovoljuje jubilejne znamke, da prilično govori o koristi svete vere za državo in za vlado.«

Hitro živimo. Časopisi poročajo o uimih, nesrečah, umorih, pobojih. Kar je slabega, opisujejo — brez potrebe in na škodo splošne nravnosti — na široko, kar je dobrega in vzpodbudnega, pa komaj omenjajo. Vse pa čitamo danes, da jutri pozabimo, ko pride zopet kaj novega. Če se izvrši najhujše hudo delstvo, zavraten umor, se občinstvo deloma zgraža, pa ne dolgo. Kmalu se pomiri. Malo je resne brige, kam bo prišlo, če se bodo nadaljevala taka grozodejstva, kakor umor nekega sejmarja Primožiča, ki ga je menda navidezen prijatelj sredi tihe noči v sredini Ljubljane po živinsko končal! Kje so vzroki, da se množe taki nečloveški čini? To je vprašanje, ki naj bi o njem razmišljale in ga reševale — praktično, pa ne samo na papirju — vse javne oblasti, predvsem poslanska zbornica, posebno pa še lastniki kino- in drugih gledališč, prodajalci tako zvanega šunda ali slovstvene šare ter pohujšljivih knjig, prav posebno pa še očetje onega časopisja svobodomiselnega značaja, ki uničuje med narodom strah božji in vernost ter odtuja ljudi cerkvi in službi božji. O, ko bi vsaj priznati hoteli, da so grobokopi nravnosti in poštenosti, potem bi se jim dalo kaj dopovedati. Saj ne zvrčamo krivde naravnosti na nikogar, sokrivcev je mnogo; a skrajni čas je, da vsi, ki jim je skrb za javni blagor, skupno s Cerkvijo pomagajo preprečevati čedalje večjo podivjanost med narodom. Ali nima novi tiskovni zakon nekaj določil tudi zoper kvarne knjige in časopise? Naj se vendar uveljavljajo! — Sicer pa: Rešitev je edinole v vrnitvi k Bogu!

Očetovska skrb in pozornost. Sedanji papež Pij XI. je iznova izpričal, kako njegovo

očetovsko srce čuti vsekdar s trpečimi, kako skuša lajšati bol' p'ovsod, kjer more in kolikor zmore. Za vse, ki so v stiski, ima besedo tolažbe, pa tudi pomaga, kolikor mu darovi, ki jih dobi od vernikov, dopuščajo. Sv. oče je čul tudi o poplavah v Sloveniji, pa je nakazal 50.000 Din podpore. — Ta znesek je toliko večjega uvaževanja vreden, ker vemo, da ga je dal z ljubečim srcem oni, ki živi tudi sam od milodarov. Hvaležnost in ljubezen vernih Slovencev do namestnika Kristusovega bo s tem še bolj utrjena.

Duhovniške spremembe v lavantinski škofiji. Jožef Kuk, kaplan na Hajdini, je prestavljen v Sevnico; Ivan Verbanjšak, kaplan pri Sv. Barbari v Halozah, je prestavljen na Hajdino; Alojzij Ciglar, kaplan na bolniškem dopustu, je nastavljen pri Sv. Barbari v Halozah; Karel Jaš, novomašnik, je nastavljen v Zalcu; Martin Gorogranc je ostal na doseganju mestu v Trbovljah; Josip Kavčič, kaplan na dopustu, je nastavljen v Framu; Alojzij Pihler, kaplan v Framu, je prestavljen v St. Ilj pod Turjakom; Ivan Orel, kaplan v St. Ilju pod Turjakom, je prestavljen na Prevalje. — Za upravitelja mestne župnije v Ptuju je imenovan mestni vikar Cilenšek.

Smrtna kosa. Dne 7. nov. je objavil ilustr. »Slovenec« v ptujski številki sliko postavnega mestnega župnika in prošta v Ptuju, g. Martina Jurkoviča. Deset dni za tem je pa prišlo poročilo o njegovi smrti. Bil je star že 79 let, a čvrst in zdrav do zadnjega. Služboval je kot župnik dalj časa pri sv. Petru blizu Maribora, nato pa kot dekan v Ljutomeru, od l. 1915. dalje pa kot prošt v Ptuju. Pokojni je bil izredno ljubezniv in vljuden do vsakega. Bil je vsekdar v čast duhovskemu stanu. Mir duši!

Duhovni šopek. Ko se je poslovil tam poleti mestni kaplan Janko Žagar od Idrije, mu je došlo nebroj duhovnih darov. Ko je zadnjič opravil sv. daritev v ondotni župnijski cerkvi, je bil zbran na koro celotni pevski zbor (do 50 oseb), ki ga je odhajajoči g. kaplan vodil štiri leta. Po odpeti maši so šli vsi pevci in vse pevke s kora pred oltar, pokleknili k obhajilni mizi in darovali sv. obhajilo gospodu v zahvalo za obilno skrb, obenem pa kot prošnja za blagoslov na novem mestu na Ledinah pri Idriji. Bil je ganljiv prizor, ki je marsikomu navzočih vernikov izvabil solzo iz oči. Pripomniti je, da so se pevci sami od sebe brez nagovarjanja zbrali pred Najsvetejšim. Ta dogodek, ki smo o njem čitali v »C. glasniku«, je vreden, da ga podčrta tudi »Bogoljub« — in priporoča v posnemanje ob enakih in podobnih prilikah.

Tečaji v »Domu duhovnih vaj« v prvem četrtletju 1927. Januar: Za mladeniče, ki se pripravljajo na sveti zakon: od 8. do 12.; za mladeniče, ki gredo k vojakom: od 22. do 26.; za načelnike in odbornike mladeniških Marijinih družb: od 29. jan. do 2. febr. Februar: Za može: od 12. do 16. Marec: Za Orle: od 5. do 9. in od 12. do 16.; za može: od 18. do 22.; za mladeniče: od 24. do 28. — Vsak tečaj se začne zvečer prvega in konča zjutraj zadnjega zgoraj imenovanih dni. Udeleženci naj bodo v »Domu« do 6. ure zvečer prvega dne. Za udeležbo naj se pravočasno priglase. Kdor bi priglašen ne mogel priti, se mora pravočasno odglasiti, da napravi mesto drugemu. Oskrbnina znaša za ves čas 120 Din. Pišite na naslov: Vodstvo »Doma duhovnih vaj«, Ljubljana, Zrinjskega cesta 9.

Iz Šturij na Vipavskem. V nedeljo, dne 10. oktobra, smo praznovali 25 letnico naše deklishe Marijine družbe. Pred vojno je naša družba slovela po vsem okolišu, saj je štela okrog 80 članic, z mnogimi odseki. Sledovi takratne družbe se še danes opažajo v dobrih materah in gospodinjah. Ustanovil in 10 let je vodil družbo † g. Ivan Kromar. Malo pred začetkom vojne nas je zapustil. Njegov odhod je bil za družbo velik udarec, zlasti ker smo se nahajali v vojnem času, tik za fronto. V tem času je družba mnogo trpela, nasledki vojne se še danes poznajo. Ko je prišel sedanji g. župnik, je našel družbo skoro razdejano. Po njegovem prizadevanju se je zopet poživila, tako da ima sedaj ob jubileju 35 članic. Jubilejna slavnost se je izvršila sicer skromno, a pristrčno. Poleg cerkvene slovesnosti smo imele primerno prireditev tudi v društveni dvorani. Naj bi 25 letnica zbudila večje umevanje in vnemo za Mar. družbo pri starih in dekletah!

Sv. Gora pri Litiji. Več let že ni bilo dopisa od nas; pa zato še nismo zadnji, četudi smo precej visoko. Poleg mesečnih dolžnosti in vsakoletnega sprejema, smo letos imele izlet na goro Oljko in pa duhovne vaje od 7. do 10. novembra, ki jih je vodil jezuit p. Pristov. Gotovo se bo sad teh vaj dolgo poznal. Da smo g. patru od srca hvaležne, se je najbolj poznalo na veselo-zadovoljnih obrazih, ko smo se po sklepu zbrale v dvorani. Nekaj se jih je takoj oglasilo, da se pridružijo kot novinke, tako da se bo družba še povečala. Tudi družbeno življenje bo še napredovalo, saj nas budi tudi »Bogoljub«, ki

ga dobivamo domačega v vse niše, kjer bivajo otroci Marije.

Skale. (Naslednje poročilo več pove, kot še tako dolgo pismo z običajnimi podatki. Naj služi za vzor, kako bodi sestavljen dopis o družbenem delu in napredku. Poročilo je obenem dokaz, kaj se vse doseže v družbi, ki je pod vnetim vodstvom in pod delavnim načelstvom. — Op. ur.) Ker naše vrle žene in pridna dekleta večinoma čitajo »Bogoljuba«, jih bo zanimalo kratko poročilo, ki ga podajemo tukaj o delovanju obeh Marijinih družb (dekliške in ženske) v naši župniji. Imenovani družbi štejeta do 400 članic, ki vzorno delujejo in med seboj pohvalno tekmujejo v raznih odsekih. Najbolj marljiva sta misijonski in časnikarski odsek. Prvi naročuje po 70 izvodov »Misijonskega lista«, po 120—130 misijonskih koledarjev ter pošilja vsako leto prav obilne vsote v misijonske namene. Drugi skrbi za razširjanje »Bogoljuba« (235 izvodov), »Glasnika« (71 izv.), »Cvetja« (38 izv.). Dekliška Mar. družba vzdržuje dijaka pri Salezijancih v Veržeju, ženska družba sv. Ane pa gojenca dijaškega semenišča v Mariboru z mesečno podporo 1.—Din za članico. Lani ste obe družbi razposlali sledeče podpore: Klaverjevi družbi za afrik. misijone 294 Din, Salezijanskemu zavodu na Rakovniku 982 Din, Družbi za širjenje vere 600 Din, cerkvi sv. Frančiška v Šiški 1638 Din, za Dom duhovnih vaj v Ljubljani 300 Din, Misijonski mašni zvezi v Grobljah 125 Din, za cerkev sv. Bernardke v Neversu 152 Din, Dijaškemu podpor. društvu v Ljubljani 250 Din. Veliko zaslužno imata obe družbi za nabavo farnih zvonov, kupili sta dragoceno kardinico in krasen mašni plašč ter velum za domačo cerkev. Stroški 4775 Din. Da se je tako sijajno obnesel svetoletni misijon, da se služba božja vrši tako veličastno, da ima obhajilna miza vsak dan obilno gostov, da so oltarji vedno okrašeni s svežim cvetjem, da naši bolniki niso pozabljeni itd., za vse to imata obilno zaslug naši dobro organizirani Marijini družbi. Zato kličem načelstvu in odboru: »Čast in veselo novo leto!«

Opazovalec.

Raznoterosti.

Vzorna družina. V Severni Ameriki je družina Johd H. Bauer, ki ima 14 otrok. Od teh se je osem, štirje sinovi in štiri hčere, posvetilo redovniškemu stanu; sinovi so postali šolski bratje, hčere pa usmiljenke. Štirje otroci so še pri očetu; pa tudi od teh bodo trije najbrž izvolili redovni poklic, kakor hitro bo mogoče. — V ti družini so vsi vselej karmoč vestno

opravljali jutranjo in večerno molitev, angelsko česčenje, vsak dan rožnivenec i. dr. Deset let so hodili vsi vsako nedeljo in praznik peš, v 17 kilometrov oddaljeno cerkev, da so bili pri sv. maši. Zdaj imajo svoj avtomobil.

»**Vigilantibus iura**« = tisti, ki so na straži, si pribore svoje pravice. Na Dunaju imajo katoliški starši težke borbe z verskimi nasprotniki, ki imajo slučajno prvo besedo v mestnem odboru. Toda priznati se mora, da se dunajski katoličani krepko drže. Tam enkrat so imeli zopet mogočno zborovanje v ljudski dvorani mestne hiše, in sicer v znak protesta proti verskosovražnim odlokom znanega Glöckla. Govorili so dunajski katol. starši: 1. Dr. H. Zessner; »Protiverski odloki so pravne spake«. 2. Strokovni učitelj F. Peter: »Odloki Glöcklovi so vzgojni zločini«. 3. Zdravnik dr. J. C. Meyer; »Dosti je tega!«. 4. Gospa St. Fiegl; »Otroci so naši!«. 5. A. Innerkofler; »Napravite red!« — Že iz teh naslovov je razvidno, kako odločni so dunajski katol. starši, kadar gre zato, da se ohrani katoliška odgoja otrok! — Naše društvo »Krščanska šola«, ki naj bi imelo podružnice v vseh župnijah, ima iste namene. Pripravljeni bodimo, da v slučaju potrebe povsod enotno kot močno društvo nastopimo za pravice katoliških staršev.

Za katoliško šolo — to je bilo glavno geslo na katoliškem shodu v Bratislavi, kjer se je zbralo koncem avgusta 10.000 odličnih zastopnikov nemškega naroda. Glavni govornik dr. Marks je poudarjal med drugim: »Če naj Kristus zopet zavlada v človeštvu in v srcu vsakega posameznika, mora predvsem dobiti v vzgoji priznanje svoje kraljevske časti. Po vsi Nemčiji naj s katoliškega shoda gre zahteva deset in stotisočev katoličanov: Mi ne pustimo iztrgati Kristusa iz src naših otrok, mi smatramo Kristusa za temelj in cilj vzgoje v šoli in v družini... Mi katoličani hočemo svobodo, da bomo mogli na temelju naše vere vzgojiti resnične, značajne katoliške osebnosti!...«

Na Kitajsko so se odpeljali pretekli mesec trije patri misijonarji ogrske jezuitske province. Poslovilno službo božjo je imel papežev nuncij Arsenigo Cesare. Prečital je ob slovesu tudi pismo sv. očeta Pija XI., ki je podelil odhajajočim sveti blagoslov.

Osem novomašnikov je imela letos občina Sv. Martin de Roubaix v francoski Švici. Ponosni občani so priredili novim svečenikom veliko svečanost. Novomašniki so opravili prvo daritev hkrati na osmih oltarjih domače župnijske cerkve.

SVETOVNA OSEMDNEVNICA.

V dneh od 18. do 25. jan. se opravljajo molitve za zedinjenje ločenih kristjanov in za pridružitve nekristjanov katoliški Cerkvi. Pričeli so to osemdnevno l. 1908. anglikanci, pridružili so se ji katoličani in tudi protestanti. Sv. Cerkev jo je obdarila z odpustki. — Molimo skupno, da bi bila kmalu ena čreda in en pastir!

MOLIMO ZA SLOMSKOVO BEATIFIKACIJO!

Vsemogočni Bog, Oče luči, ki od tebe pride vsak dober dar, in ki si nam v svojem služabniku Antonu Martinu poslal tolikega učenika in pastirja, usliši naše pobožne molitve in poveličaj ga, da bo pred vesoljno sveto Cerkvijo prištet zveličanim. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Detinstvo.

Mladinski god. Dne 28. dec. praznuje ljubljanska mladina god nedolžnih otrok v uršulinski cerkvi s tem, da se udeleži svete maše, ki se daruje ob osmih med petjem za žive člane in članice Dejanja sv. Detinstva Jezusovega; popoldne ob štirih istega dne pa pridejo k nagovoru, da so potem deležni posebnega, na slovesen način podeljenega blagoslova, ki je namenjen in podeljen mladini. — Vabljeni tudi odrasli, ki naj pripeljejo deco s seboj!

Prošnja. Zeleti je, da bi se to plemenito in bogoljubno ter hkrati vzgojno delo — sv. Detinstvo — po vseh župnijah, kjer je že bilo kdaj vpeljano, obnovilo. Saj ni veliko truda in ne zamude časa. Samo omeniti je treba, in knjižice s priporočilno besedo razdeliti, pa gre. Nekaj malega bi se povsod nabralo. Tako visoko kakor Št. Vid n. Lj., ali uršulin-

ske šole v Škofji Loki in v Ljubljani, Ribnica, Cerknica in še nekateri kraji — se pač ne morejo povsod povzpeti. Končno skupno vsoto pa množina podružnic le izdatno poveča. Naš čislani »Misijonski list«, ki ga povsod radi bero, je močno ogrel dobro voljo vernikov. Vsi se čedaljebolj zavedamo misijonske dolžnosti; najlažja pot, po kateri moremo odriniti svoj skromni prispevek, je pa Detinstvo, ki je podpiramo potom mladine.

Knjižice (Vestnik Dejanja sv. Detinstva Jezusovega) za leto 1926. se dobe pri gg. poverjenikih posameznih župnij in pri gg. katehetih. Vodstvo za ljubljansko škofijo prosi, naj bi vnanji zastopniki tudi to leto vzeli v prodajalni pri Ničmanu označeno število izvodov. Če pa le žele, da se jim pošljejo po pošti, naj sporoče na dopisnici prodajalni, ali pa vodstvu.

Dobre knjige

Dr. F. Grivec: Slovanska apostola sv. Ciril in Metod. Str. 180. Ljubljana 1927. — Za 1100-letnico sv. Cirila je Apostolstvo sv. Cirila in Metoda izdalo krasen življenjepis slovanskih apostolov v poljudni obliki. To je eden najboljših svetniških životopisov, ena najlepših in najcenejših naših knjig. Knjiga je trdno broširana, s trdim ovitkom, in tiskana na najfinešem papirju; krasi jo 42 umetniških slik. Vsaka krščanska hiša bi jo morala imeti. Da se more knjiga tem bolj razširiti, je cena nenavadno nizka: v knjigarnah 20 Din, za ude Apostolstva C. M. pri poverjenikih 16 Din s poštnino. Zaradi visoke poštnine priporočamo, da jo poverjeniki vzamejo naravnost pri upravi, Rožna ulica 11; v tem slučaju je cena 15 Din.

Koledar Ave Maria za l. 1927., Chicago, nudi veliko zanimivega iz življenja naših bratov onstran morja. Posebno obširno in lepo je opisan letošnji čikaški evharistični kongres. Prorokovanja iz sanjske knjige z nekaterimi manj primernimi dodatki v koledarskem delu so v škodo lepo urejenemu koledarju.

Majcen Gabriel, prof. v pok.: **Kratka zgodovna Maribora.** Cirilova knjižnica XXI. zvez., Maribor 1926. Pisatelj ima pred očmi širji krog čitateljev in se ne spušča v znanstvena dokazo-

vanja. Vsi, ki se zanimajo za zgodovino, jo bodo lahko rabili zlasti še zato, ker ji je pridejano pregledno stvarno in osebno kazalo.

Sveto pismo premalo čitamo. Sv. pismo bi moralo biti po vseh krščanskih hišah družinska knjiga. V sv. pismu bi našli za vse težke slučaje v življenju pravo rešitev. Kristus je vsem živ zgled in vzor, pa ga premalo poznamo. Njemu se moramo čedaljebolj bližati; posnemati ga moramo v delu, v stalnem molitvenem življenju, v pokorščini in v žrtvah. Zato pa moramo čitati sv. pismo. Volja sv. Cerkve, oziroma ukaz svete Cerkve je, da katoličani sv. pismo bero in čedaljebolj bero. Seveda je pripomniti, da mora biti sv. pismo, ki je prevedeno na domač jezik, opremljeno s potrebnimi opazkami in kratko razlago. In tako je Sv. pismo nove zaveze (Evangelij in apostolska dela) I. del. Izšlo je, kakor znano, lani po naročilu ljubljanskega škofa. Dobi se po vseh naših knjigarnah. Kmalu bo na razpolago tudi II. del. — Knjige je natisnjeno mnogo tisoč, ker se je pričakovalo, da jo bodo bolj naročali, pa se žal ni uresničilo. Zato ponovno opozarjamo nanjo. Primerna je za darila ob raznih prilikah.

Koncem oktobra je bil sklican v Milan poseben kongres za razširjanje sv. pisma. Vojni škof Panizzardi je predlagal, naj se priredi za vojake po vojašnicah in bolnišnicah mala ročna izdaja sv. pisma. Skrb za tako izdajo, ki bo opremljena z lepimi slikami, bo prevzela katoliška mladina v Milanu. Sprejet je bil tudi nasvet, naj dobe tako sveto pismo v roke vsi gojenci po zavodih in malih semeniščih.

Naša umetniška priloga.

Slika, ki smo jo priložili prvi številki letošnjega »Bogoljuba«, je posnetek velike umetnine, ki je po načinu izvršitve edini primer v slovenski, pa bržčas tudi v jugoslovanski in morda svetovni umetnosti. Sliko je najprej narisala slikarica ga. Helena Vurnik, ki je znana po svojih risbah za škofov in jezuitski ornat, za mogočne orlovske zastave; tudi naš list je prinesel lansko leto posnetek lepe sv. Ane iz šempeterske cerkve v Ljubljani.

To prvotno sliko so dobile v roke šolske sestre v Mariboru in jo pod vodstvom s. Eme vezle s svilo in zlatom. Velike ploskve, n. pr. angelov višnjevi plašč, Marijina bela haljica, obraza in roke imajo za podlago svileni blago; robovi so obrobljeni z zlatom, sence in svetlobe so pa vvezene s svilenimi nitkami. Vse drugo: mogočno, bogato ozadje, kot ogenj žareči lasje Gabrielovi, na zlato se izpreminjajoči, z zlatim trakom prevezani, po hrbtu bogato se razpletajoči Marijini, mogočne pestre peruti, pisana preproga pod Marijinimi nogami, mogočna, kraljevska lilija, rastoča iz dna, lahko nad Marijo plavajoči Sv. Duh itd. je vse vezeno z roko. Koliko tisoč in stotisoč vbovov spretnosti in potrpežljive ženske roke, koliko pazljivosti je bilo treba, da je iz njih izšla umetnina v tej veliki dovršenosti in natančnosti! Tedne in tedne so se sklanjale skrbne oči nad delom in strmele v drobne črte in precenjevale drobne, tako kočljive vbode. Samo en vbod napačen, pa je lahko vsa podoba skažena.

Slika predstavlja večno pomembni prizor, ko nadangel Gabriel — od Boga poslan — stopi v tiho Marijino hišico in Devico z nebeškim pozdravom prestraši iz globoke zamišljenosti: »Zdrava, milosti polna, Gospod je s teboj, blagoslovljena ti med ženami!« Marija se zdrzne nad pozdravom, pa angel ji reče: »Ne boj se spočela boš in rodila sina, ki mu daj ime Jezus. Ta bo velik in Sin Najvišjega . . . in njegovemu kraljestvu ne bo konca.« Marija je vsa presenečena, saj ne more pojmiti, »kako se bo to zgodilo?« »Moč Najvišjega te bo obsenčila.« In glej, Sv. Duh že razprostira krila svoje božje vsemoččnosti nad njo, ki v globoki ponižnosti in popolni vdanosti razklepa roke: »Dekla sem Gospodova« —. Nad njo prihaja, da dovrši v njej božje čudo in iz njene prečiste, po nobenem grehu oskrunjene brezmadežne krvi oblikuje nedolžno rešnje telo božiemu Sinu.

Kako lepo slika prikazuje to prečudno skrivnostno vsebino! Angel Gabriel — ali ni res Moč božja (to namreč pomeni njegovo

ime)? Kako mogočna, sijajna mladeniška postava. Glava mu je izrazita, lasje mu kar gore, kakor da so iz živega nebeškega blešča zviti v žareče kodre. Kaka resnoba preveva vso prikazen, kako spoštovanje izžarevajo njegove roke, ki v trepetu pred to prevzvišeno nalogo že same govore. In te globine božje, ki mu odsevajo iz skrivnostnih oči . . .

In Marija, ki se v strahu zdrzne, se tako naravno nagne nazaj, prsti na nogah v belem, zlatovezenem obuvalu se ji pri tem upognejo, da vzdrže nazaj nagnjeno telo, roke ji omahnejo pred nezaslišano novico: ona, ki bi se ji zdelo preveč časti in niti v sanjah dosegljiva sreča, če bi smela biti Odrašenikovi materi za zadnjo deklo, ona naj bo po oznanilu sama Odrašenikova mati. Odtod ta nežni začuden obraz, odtod ta globoki kakor iz večnosti prihajajoči in v daljine večnosti strmeči pogled v obrazu polnem sladke miline, prelestne nežnosti, otroško jasne nedolžnosti, svetosti, ponižnosti. Umetniška roka še ni prepogosto dosegla tako globokoge in lepega izraza, ki ima toliko povedati najpreprostejšemu opazovavcu, po nič manj, če ne več, umetniško motrečemu očesu . . .

Pa še mi s svetim spoštovanjem in s ponižnim trepetom v vdanih srcih z Gabrielom in deviško Materjo premilo stopimo pred skrivnost, ki se pred nami vrši v blaženem telesu Brezmadežne in jo iz dna vdanega srca pozdravljamo: Zdrava, milosti polna, blagoslovljena ti in blagoslovljen sladki Sad tvojega telesa . . .¹

K.

¹ Dragoceno delo išče in zasluži kupca. Kdor želi točneje podatke o njeni velikosti, ceni, naj se obrne na naše uredništvo. Slika bi bila primerna za veliko sobo, salon, spalnico, najbolj pa za oltarno sliko v kaki kapeli. — Pričujočo prilogo naj bi naročniki dali v okvir in obesili ter častili v stanovanju. Lahko se da napraviti okvir tik ob robu podobe ali se slika nalepi na velik bel papir, tako da med podobo in okvirom nastane širok bel rob.

Dali smo jih natisniti nekaj več in se dobe po nizki ceni v Prodajalni K. T. D. (Ničman) v Ljubljani.

GOVORILNICA.

Studiosus. Pridevek »sveti« oče, ki ga dajemo papežu, nima onega pomena ali veljave, kot pri osebah, ki jih je Cerkev prištel med svetnike. »Sveti« oče pravimo le radi visoke časti papeževe, ker je namestnik Kristusov na zemlji. Sicer pa je »svet« vsak človek, ki ima posvečujočo milost. Papež kot človek se mora za svetost boriti kakor vsak drug zemljan; ima tudi svojega spovednika ter se mora obtožiti svojih pomankljivosti in pogrškov, kakor vsak katoliški

kristjan in vsak duhovnik. Papeževa nezmotljivost ne pomeni brezgrešnosti, marveč znači samo, da v varstvu Sv. Duha ne more zmore napraviti ali zmote učiti, kadar kot najvišji pastir in učenik odločuje v verskih ali nravnih naukih za vesoljno Cerkev.

Dvojna zahvala. Zahvalno pismo celjskim misijonarjem (iz Sp. Polskave), ter poslovlilnica Marijine družbe, v kateri se izreka zahvala odhajajočemu voditelju g. Ivanu Semiču iz Tolmina v Čepovan, nimata take vsebine, da bi bila poučna ali zanimiva za »Bogoljubove« naročnike. Naj bo s to opazko ustrezno na obe strani. Hvaležnost naj se pa pokaže predvsem v izpolnjevanju lepih nauk in navodil. S tem bodo voditelji najbolj poplačani za trud in za obilno skrb.

L. P. Betlehem-Palestina: Hvala za poslano! Bomo prilično porabili.

M. K. Šm.: Prvi pogoj, da človek napreduje v ljubezni do Najsvetejšega in da dobi hrepenenje po večkratnem sv. obhajilu je dobra spoved. — Morda je treba še kakšno staro garjo postrgati in odstraniti iz srca? ... Sicer bo pa v tem vprašanju najbolje svetoval spovednik, ki lahko presodi, kje in kakšne so ovire v pomaseznem slučaju. — **Fr. Jak., Bl.:** Vaše dušne zadeve iz pisma ni mogoče točno presoditi, zato tudi ni mogoče dati točnega odgovora. Razjasnite vso zadevo spovedniku, držite se natanko njegove razsodbe in bodite mirni. — **U. K., čl. Mar. družbe:** Poslaní verzi so zahvala in prošnja, proza in ne poezija. Manjka vsega, kar se zahteva za dobro pesem.

Samotar: Vprašate, kako je s tako zvanim postajnim križem? Naj sledi točno pojasnilo, saj je dosti ljudi, ki nimajo nič pojma o veliki ugodnosti postajnega križca. Postajni križ je lesen križec s podobo križanega Jezusa (iz medi ali druge nezdobljive snovi). Podoba Jezusova mora biti dovolj vidna. Križec mora biti nekoliko večji, da se lahko v roko prime. Sme pa biti pritrjen tudi na molek (rožnivenec). Z blagoslovom takih postajnih križcev, ki jih smejo rabiti bolniki, potniki na ladjah in osebe v deželah nevernikov ter sploh vsi, ki ne morejo v cerkvi opraviti pobožnega križevega pota, so združeni vsi odpustki križevega pota. — Verniki, ki hočejo te odpustke prejeti, morajo skesano in pobožno zmoliti brez odmora 20krat Očenaš, Češčenomarijo in Čast bodi..., držeč v rokah postajni križec, ki mora biti blagoslovljen prav za tisto osebo, ki ga rabi. (14 Očenašev, ker je 14 postaj križevega pota, 5 v spomin peterih ran Kristusovih, 1 po namenu sv. očeta). Bolniki, ki so tako slabi, da te molitve ne morejo opraviti, dobe odpustke (vsaj tri popolne in mnogo manj popolnih), ako obude kesanje in izrekajo besede: »Tebe torej prosimo, pridi na pomoč svojim služabnikom, ki si jih odrešil s predragim krvjo,« in če vsaj za kom drugim v duhu molijo tri Očenaše itd. — Križce v ta namen sme blagosloviti vsak duhovnik, ki je član misijonske zveze »Unio cleri« — ako izpolnjuje obveznosti te zveze.

Uredništvo sporoča, da je več prav lepih člankov za zdaj izostalo. Na vrsto pridejo čimprej. To v vednost pridnim sotrudnikom.

Odpustki za mesec januar 1927.

1. Sobota, prva v mesecu. Novo leto. P. o.: a) udom br. preč. Srca Mar.; b) udom družbe krščanskih družin; c) istim kakor 16. dan; d) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta. — V. o.

2. Nedelja, prva v mesecu. Presladko Ime Jezusovo. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. — Kjer se danes obhaja zunanja slovesnost tega praznika, dobe danes ali v osmini p. o. vsi verniki, ki prejmejo svete zakramente, so pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta. Dalje popolni odpustek istim, kakor 19. dan.

5. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, molijo po namenu sv. očeta ter opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu.

¹ P. o. pomeni popolni odpustek; v. o. pomeni vesoljna odveza tretjerednikom; br. pomeni bratovščina.

6. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Trije kralji. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more mesto tega spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udom družbe živega rožnega venca; e) udom br. za duše v vicah; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom Dr. sv. Petra Klaverja, ako obišejo cerkev in molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta; h) istim kakor 19. dan; i) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj; b) vsem, ki brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi. — V. o.

7. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) udom br. sv. Reš. Telesa kakor včeraj; b) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; c) udom br. presv. Srca Jezusovega.

9. Nedelja. Sv. Družina. P. o. udom dr. krščanskih družin, kjer se danes ponovi posvetitev sv. Družini.

16. Nedelja, druga po Razglašenju Gospodovem. Sv. Bernard in tovariši. Kjer se danes obhaja slovesnost praznika presl. Imena Jezusovega, se dobe danes ali v osmini, ki so

navedeni za ta praznik drugi dan tega meseca. — P. o. istim kakor 19. dan.

19. Sreda. Bl. Bernard. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

23. Nedelja. Marijina zaroka. P. o. udom Družbe krščanskih družin.

25. Torek. Spreobrnjenje sv. Pavla. P. o. udom br. preč. Srca Mar.

28. Petek. Bl. Odorik. P. o. istim kakor 19. dan.

30. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Hiacinta. P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 19. dan.

* SPREMSTVO.

Kot petindvajsetletnik prihaja »Bogoljub« med naše družine po slovenskih domovih, med naše družbe po vernih župnijah. Zastavna mu je postava, odločen korak, jasen pogled! Veselo pozdravlja vse stare in nove prijatelje, saj se zaveda častnih spremnih besed, s katerim sta ga odlikovala presvetla nadpastirja obeh slovenskih škofij.

Ni dvoma, da bo »Bogoljub« kot srebrnoletni jubilar dobrodošel povsod, kjer ga že poznajo. Ali sme za svojo 25 letnico pričakovati tudi lepih daril? Cenjeni naročniki bodo »Bogoljubu« napravili najlepšo uslugo, če ga pokažejo in priporočijo tudi v takih družinah in hišah, kjer doslej še ni bil domač.

»Bogoljuba« pozna danes — rekli bi — ves svet. Ni ga skoraj kraja, kamor bi naš človek ne prišel. Za njim gre tudi »Bogoljub«. Vendar pa jih je še mnogo, ki zlasti v tujini tako pogrešajo duhovne hrane. Kako prav bi bilo, če bi jim domači ali sorodniki oskrbeli »Bogoljuba«, da jim bo tudi v tujini svetovalec, prijatelj in voditelj. Nič ne de, če skuša malo bolj ustrežati Marijinim družbam; saj hočemo in upamo vsi le po posredovalki Mariji priti k Jezusu.

Če pripravljamo pot »Bogoljubu« in želimo, da bi mu bila odprta vrata v vse hiše, v vse družine, med vse sloje po Sloveniji, naj nihče nikar ne misli, češ, au iščemo lastne koristi. »Bogoljub« ni ustanovljen, da bi se kdo z njim gmotno okorišal, marveč »Katol. tiskovno društvo« ga podpira zato, da bi slovensko ljudstvo dobivalo v njem pobude in pomoči za versko in v naravno življenje ter jasnega pouka v cerkvenih zadevah, kakor tudi zdravega razvedrila.

Če torej želimo, da bi se »Bogoljub« še bolj razširil, želimo, da bi slovensko ljudstvo povsod — tudi po mestih — ostalo takšno, kakršno je bilo: bogoljubno, bogovdano; želimo, da bi se med našo mladino širila in utrjevala krščanska omika in prosveta; želimo, da bi se družinsko življenje po naši krasni domovini razcvitalo in razvijalo po vzoru sv. Družine; želimo, da bi se v njih gojila pristna slovenska poštenost in ljubezen do Cerkve in do rodne zemlje.

Nikar ne prepuščajmo apostolskega dela samo nekaterim! Glejmo, kako so gibčni in neugnani naši nasprotniki — za slabo. Ne bodimo duhovno-sebični, češ, zase bomo že poskrbeli, drugi naj pa zopet zase. Imejmo oči in srce tudi za druge, ki so v dušni potrebi. Naj bi se moglo reči: Kolikor Bogoljubovih naročnikov, toliko apostolov!

Uredništvo.

Voščilo za leto 1927.

»Bogoljub« priporoča v vsaki številki božjemu usmiljenju, priprošnji nebeških zaščitnikov ter molitvi dobrih vernikov — vse, ki se za to oglase. Ob nastopu novega leta pa kliče: Božja neskončna previdnost varuj domovino Slovencev vseh nezgod! Daj ljubi Bog, da ostane slovenski rod zvest Tebi in katoliški Cerkvi; daj, da napreduje v kreposti!

V te namene združujmo vsi svoje molitve — in zagotovljen bo blagoslov božji tudi v drugih stvareh po obljubi: »Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to se vam bo navrglo.« (Mt 6, 33.)

Uredništvo.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema: Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani. (Ta naslov docela zadostuje.)

Bogoljub velja v l. 1927

za vse kraje v Jugoslaviji	Din	20 [—]
„ Češko-Slovaški	Kč	15 [—]
„ Avstriji	šil.	3 [—]
„ Italiji	lir	10 [—]
„ Franciji	frank	12 [—]
„ Ameriki	dol.	—50

Pri naročilu nad 10 izvodov imajo p. n. naročniki oziroma poverjeniki doslej običajen popust.

DVE TRGOVINI v isti hiši ima na Starem trgu šte. 2

(Na obeh vogalih) **Josip Olup**

kjer dobite vedno največjo izbero moških in otroških oblek in klobukov in vseh vrst perila po najnižji ceni.

BRALCI „BOGOLJUBA“!

Kadar kupujete oblačilno blago, krijte Vaše potrebe edino pri tvrdki:

F. in I. GORIČAR, „Pri Ivanki“
Ljubljana, Sv. Petra cesta 29

kjer kupite najceneje a najboljše blago
Pazite dobro na naš naslov in šte. 29

Berite najprvo

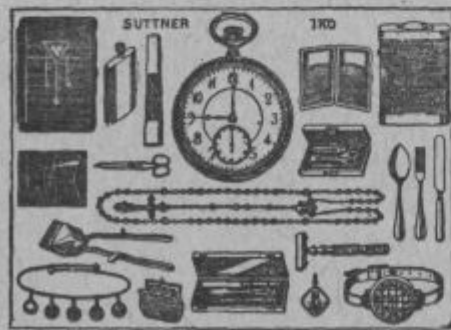
predno kupite, ilustrovani katalog tvrdke

H. SUTTNER

(lastnik HENRI MAIRE)

LJUBLJANA, Mestni trg 23 a

Katalog vam svetuje resnično dobre ure znamke „IKO“, vsakovrstno zlatnino in srebrnino ter nebroj porabnih predmetov, primernih za priložnostna darila.

DOBRO in POCENI

se kupuje v manufaktorni trgovini

A. & E. SKABERNE, Ljubljana. MESTNI TRG 10

Zadovoljni boste le

če kupite

oblačilno blago

v novi trgovini

A. POTOKAR — Ljubljana

VODNIKOVA TRG 2

! ? Kje se najbolje kupi, le brez dvoma znano ? !

Glede dobre kakovosti in res nizkih cen

pri

IGN. ŽARGI

Ljubljana, Sv. Petra cesta

kjer se priporoča cenj. odjemalcem velika izbira nogavice, rokavice, raznih površnih jopic ter razno moško, damsko in otroško perilo, kravate i. t. d.

Velika izbira potrebščin za krojače in šivilje!

NOVE OSTANKE

za obleko in perilo prodaja vsako sredo in soboto za skoro polovično ceno

TEKSTILBAZAR

Ljubljana, Krekov trg 10

v prvem nadstropju

Pišite po cenik!

ZLATOROG terpentinovno milo

je neprekosljiva sestava najfinejšega mila in terpentina ter drugih snovi, ki posebno pospešujejo pranje.

Zlatorog terpentinovno milo je zajamčeno neškodljivo in pri vporabi zelo izdatno, vsled tega najcenejše!

TRI

za namakanje perila, najboljši samodelujoči pralni prašek, ima lastnost, da razkroji vsako nesnago.

ZLATOROG terpentinovno milo in TRI vporablja vsaka varčna gospodinja, ker varujeta drago perilo in pomagata štediti

čas, denar in delo!